

ת"פ 50181/11 - פרקליטות מחוז מרכז נגד ניר חן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 50181-11-12 פרקליטות מחוז מרכז נ' חן
תיק חיזוני:

בפני כב' השופט פרנקל (שיפמן) ליאורה
המשasma פרקליטות מחוז מרכז
נגד ניר חן
הנאשם

החלטה

פתח דבר:

ההכרעה שלפני עניינה בטענת הנאשם כנגד קבילות הודעתו וטעنته שהודעתו ניתנו שלא באופן חופשי ושלא מרוץ טוב ושלא בהתאם להוראת סעיף 12(א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971.

כתב האישום:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של סימון טובין לשם מסחר ללא רשות בעל הסימן, עבירה לפי סעיף 60 (א)(1) לפקודת סימני המסחר [נוסח חדש], תשל"ב-1972, וזיף בכוונה לקבל באמצעות דבר, עבירה לפי סעיף 418 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "החוק").

בחלק הכללי של כתב האישום נטען כי בשנת 2010 או בסמוך לכך במושב חדיד במשך 56 הוקם מפעל לייצור מוצרי צריכה מסוימים ע"י אדם שזהותו אינה ידועה. נטען כי דוד אוחנה, בעליו של המפעל, ושرون מפעei הנהלו את המפעל בפועל.

טען כי במהלך חודש נובמבר או סמוך לכך יחד עם שניים אחרים, הנאשם עבד במפעל. במסגרת עבודתם זייפו מוצרי צריכה ממוגנים, מחקו את תאריכי תפוגה פג' תוקף והטביעו תאריכים חדשים ומוניים על גבי חטייפים.

בעבודות כתב האישום נטען כי במהלך חודש נובמבר או סמוך לכך מלא הנאשם יחד עם האחרים במפעל אלפי צנצנות ובקבוקי זכוכית בחומראים הנחוצים להיות דבש ושמן זית, הגם שלמכורת יד מרדכי עלית בע"מ נתונות הזכויות בסימני מסחר הרשומות בפנקסי סימני המסחר מיום 31.07.07.

טען כי ביום 28.11.10 או בסמוך לכך החזיק הנאשם יחד עם האחרים ומנהליים במפעל מכונות ומכשירים לייצור עמוד 1

מוצרי צריכה מזויפים, חומרני יוצר שונים, חטיפים עליהם הוטבעו תאריכי תפוגה מזויפים, כלי אחסון עליהם הוטבעו סימני המסחר של חברת יד מרדכי.

ネットן כי הנאשם יחד עם אחרים הדביקו על צנאנות ובקבוק זכוכית תווית עם השם יד מרדכי באופן שהלו נחזו להיות דבש ושמן זית המיוצרים ע"י חברת יד מרדכי.

עודネットן כי ביום 28.11.10 מחק הנאשם והאחרים במעבדה באמצעות אציגון את תאריכי התפוגה פג'י התקוף שהוטבעו על חבילות "פרינגרלס" ובאמצעות מכשיר הטבועו תאריכי תפוגה חדשים ומזויפים והכל בכוונה לקבל באמצעותם דבר.

תמצית טענות הנאשם למשפט הזוטא:

ה הנאשם טוען כי מסר את דבריו באמרתו מתוך לחץ שהופעל עליו.

טען כי הוא היה נקי מסמים במועד האירוע כתשע שנים. מבחינתו, כמו שנקי מסמים וכמי שנגמר, חש שם יעצר ויכנס לבית המעצר הדבר יהווה עבורי סכנה נפשית ובריאותית. טוען כי הפחד שלו להכנס למעצר הביאו לומר את הדברים שהחוקרים בקשו שיאמר.

טען כי בהודעותיו אמר לחוקרים "אני מתחנן, יש לי אישת ילדים אני נקי מסמים, בבקשתה אל תכניסו אותי למעצר" טוען כי זה מה שהוא לנגד עיניו (עמ' 20).

ההשתלשות העובדתית:

ביום 28.11.10 בשעות הבוקר בוצע חיפוש על פי צו בית המשפט במחסן במושב חדיד, משק 56, בגין חשד שבמכלול מיצרים מווצרי מזון שונים, החשודים כמזוייפים. במהלך החיפוש, במחסן נמצאה סחורה מסוימת שונים, הן דברי מזון והן מווצרי נקיון והgiene.

במקום שהוא הנאשם היחיד עם אחרים, עוכב ביחד עם האחרים, ומסר כפי שעולה מדווח העיקוב, כי הוא עובד במקום (ת/2).

במהלך, הובא הנאשם לתחנת המשטרה ונחקר בשעה 11:50, ומסר גרסתו.

במהלך נחקר פעמיים נוספת בשעה 19:35 ומסר גרסתו. שתי האמרות נגבו על ידי מר יצחק אמסלם.

למחרת היום ביצע הנאשם דוח עימות עם חשוד אחר, המוצג ת/5.

ביום 30.11.10 לאחר שוחרר מעצרו, זומן לחקירה נוספת, נגבה מהאמרה, היא המוצגת ת/1, על ידי החקורת מילל לוי. במועד הנ"ל הנאשם מסר לגב' לוי, בין השאר, כי הוא אינו רוצה להתעמת יותר וכי הוא הרגיש אחרי העימות בלחץ מהמצב שנוצר. כמו כן טוען שככל מה שאמר בחקירותו ביום 28.11.10 לחוקר יצחק, הכלאמת והוא עומד

מאחורי כל מלאה מלאותיו.

לימים, בעבור כשנתיים, הוגש כתב אישום כנגד הנאשם.

בمعنىו לכתב האישום כפר במיחסו לו בכתב האישום ועתר כי יתקיים משפט זוטא לעניין האמרות שמסר במשטרתו. הנאשם עתר לפסול את אמרותיו. טען כי אמרותיו נגבו מtooות לחץ שהופעל עליו.

טיעוני ב"כ המאשימה לאחר שמיעת הראיות בעניין משפט הזוטא:

בקลיפת אגוז, ב"כ המאשימה טען כי על פי ההחלטה צורך שני אלמנטים מצטברים, האחד שננקט אמצעי פסול, לחץ חיצוני בלתי לגיטימי על הנאשם, והשני, המctrבר, שהאinstein הפסול לשבירת הרצון ושלילת יכולתו של החשוב לעשות שימוש בזכיותו, כגון זכות השתקה, חסין מפני הפללה עצמית או זכות ההיוועצת.

טען כי במקרה הנדון לא ננקטו אמצעים פסולים, לא הייתה שבירת רצון, ומשכך, לא ניתן לטען כי יש לפסול את ההודעה. בא כח המאשימה פרט וטען כי הנאשם נעזר ביום אחד, מעוצר קצר ולא נעשה במעוצר שימוש כדי לשבור את רצונו של הנחקר. טען כי כל חקירה, בין אם אדם עצור ובין אם לא, יש בה אלמנט של לחץ. לעומת זאת, המעוצר אינו לחץ בלתי לגיטימי כשלעצמם. טען כי מעצרו של הנאשם במשך 24 שעות בלבד היה מוצדק וענני. החשוב נחקר על ידי החוקר אمسلם, אשר התרשם שלא קיבל ממנו את התמונה המלאה, וסביר כי ניתן לחקור את הנאשם בשנית והדבר אינו פסול. לאחר גביה אמרה הראונה סברו כי הפוטנציאלי לא מוצאה בחקירה ויש לחקור החשוב פעם נוספת ואין בכך פגם.

טען כי החשוב המרכזית היה אחו הנאשם או תר ויה חש כבד לשימוש במידה וишוחרר. הפנה לכך שה הנאשם שוחרר בהמשך חרף החשש לשימוש, נוכח הערכה מחודשת וסבירה כי שחרור בתנאים יספיק. ציין כי החשוב שוחרר בטרם הובא לפני שופט.

טען כי טענות הנאשם לעניין הבכי והחשש המדד קיזצוני מהמעוצר לא הועלו בזמן אמת, ולא נתמככו בראיות חיצונית. טען כי בכיו איננו לחץ חיצוני אלא לחץ שמקורו מהחשוד עצמו ומתיישב עם דברי הנאשם בהמשך עת חזר לחקירה ביום 30.11.10. במועד הנ"ל טען כי הוא מפחד לחזור ולהשתמש בסמים ולכך אינו מעוני לעשות עימותים, והדברים עלו במהלך גביה אמרתו, המוצג ת/1.

טען כי יש לשולול כל טענה באשר לפיתוי והשאה ואין לטענה זו תימוכין בראיות. נהפוך הוא, השוטרים שוללים הטענה וטענו כי לא הבטיחו שחרור מממעצר.

טען כי אם הנאשם התנהג כפי שהוא אכן וرك כדי להשתחרר מממעצר ובודיעבד לא השתחר, לא ברור מדוע הוא המשיך לשותף פעולה בעת העימות למחמת היום, כפי שעולה מהמדובר ת/5.

טען כי הנאשם הפליל עצמו עוד בטרם נאמר לו שהוא עצור. בהמשך, ניתן ללמידה מאמרותיו שה הנאשם לא אמר את דבריו על מנת לרצות את חוקריו. בעת מסירת אמרתו הנוספת ביום המעצר, בשעות הערב, באשר להדבקת התווית אמר שאינו יודעஇeo חברה הייתה רשומה על המדוקחות, לא מסר פרטים לגבי התקופה בה עבד שרן במפעל, ולגבי חומריו הנייריים והטמפוןים לא ידע למסור פרטים. כמו גם לא מסר פרטים בנוגע למקור השמן ולמקור הדבש, לא מסר

פרטים לגבי מקום השיווק של המוצרים, ולגבי זהות בעל הג'יפ.

משמעותו, הנאשם לא מסר את כל מה שהחוקר רצה לשמעו, ובדרך זו התנהל גם במהלך העימות. שם במהלך העימות מסר כי הוא לא זכר שיש היה אחד מלאה שמחקו בפועל את התאריכים מהפרינגלס.

טען כי העובדה שפרקço לנאים לבתו, העובדה שהנאשם אב לילדיים והעובדת שלא היה לו נעים להיות בחקירה, איננה מהוות אינדיקציה לכך שרצינו נשבר. זאת ועוד הנאשם לא אמר במהלך העימות כי המשטרה בגדרה בו, וכך גם לא אמר בהמשך, בעת שמסר את אמרתו הנוספת לאחר שהשתחרר ממעצחו.

הנאשם טוען שהוא אמר את כל האמת.

טען כי גרסת הנאשם לפיה הוא הפסיק לראות את אופן עבודת המכונות ואת המכונות עצמן במהלך פרק זמן קצר מאד בעת שהלך להכין קפה, איננה הגיונית ואניינה נכונה לטענתה ממשימה.

טען כי תמורה כיצד הנאשם, לגרסתו, היה מוכן לשקר אודות פרטים מסוימים ולא שיקר אודות פרטים אחרים במהלך אמרה אחת ובנסיבות בהן טוען שהוא ברצונו לרצות את חוקריו.

הפנה לע"פ 5954/06, **יגבני סרנץ'וקוב נ' מ"י**, (13.10.13). טוען כי במקורה שם הועלו טענות רבות כנגד קבילות ההודעה, כבוד בית המשפט בסופו של יומם דחה הטענות והתחשב במשקל הרב של ההודעה ובמכלול התוספות הראיות שהיא בהן כדי דבר מה נוספת ממשי, וקבע כי לא נפל כל פגם במסקנת בית משפט קמא לפיה ההודעה של המערער עברה את מבחן הקבילות ולא הופעל כל אמצעי פסול נגדו.

לאור כל האמור, טוען כי אין פגיעה במקורה הנדון בזכיות החשוד לרבות בזכות ההיוועצות. טוען כי החקירה לא התנהלה באלים ובסימוש בכך, לא נמשכה שעות רבות, לא נמשכה בשעות הלילה, לא מנעו מהמעורב שינה, לא נתען שהיתה שיטת חקירה דורסנית והחשוד קיבל את כל זכויותיו.

לאור האמור טוען כי יש לדוחות את הטענה לגבי משפט הזוטא וקבע כי הודהות הנאשם קבילות.

טיעוני ב"כ הנאשם לאחר שמיית הראיות בעקבות משפט הזוטא:

בקלייפ אגוז, בא כח הנאשם הפגנה להלכת יששכרוב וטענה כי לפיה יש ליתן פרשנות לסעיף 12 לפקודה ברוח חוק היסוד. טוענה כי הדגש הốtם באמצעות מאכזי כפיה ואלים פיזית ללחץ נפשי או פסיכולוגי בלתי הוגן. טוענה כי על פי ההלכה גם אם אין לפסול הודהה היא עשויה לפגוע במשפטה.

טענה כי לשיטתה לא ניתן להשאיר אדם במעצר מהעליה שלא מוצה פוטנציאלי החקירה, כפי שארע במקורה הנדון, ודוקא לאור הלכת יששכרוב לא היה מקום להשאיר את הנאשם במעצר מהעליה זו. טוענה כי גם פקד זהיר שוחרר לא הבahir מודיעו הנאשם נעצר ביום ה- 28 ושוחרר ביום ה- 29, שהרוי אותן עילות שהיו ביום 28 לא פגו למחרת. טוענה כי המחוקק לא קבע כUILת מעצר חקירה נוספת. טוענה כי הנאשם נעצר אך ורק בשל היותו אחיו של דודו והמשטרה סקרה שבמסגרת הודעתו היא תוכל לסייע את דודו.

באשר לאמरתו הראשונה, המוצג ת/3, טוענה כי באמרתו הראשונה טוען הנאשם שהוא לא ידע שמדובר במוצרים
עמוד 4

מוזיפים, מסר את חלקו, טען שהוא סבור שהעסק של אחיו.

טענה כי מעורבים אחרים, ולדגמה הפניה לשוי, שוחרר בסיום החקירה, וכי שהוחש בעבירות אחרות, כמו כן, נותר במעצר והוארך מעצרו.

טענה כי החשד שהחישדו את הנאשם ואת שי הוא חשד זהה. טענה כי בעבירות של קניין רוחני, בדרך כלל, משחררים את הפעלים ומתחפשים את הבעלים, ומשכך, לא יהיה מקום לעצור את הנאשם.

טענה כי באמرتו השנייה של הנאשם, שנגבתה בשעה 19:35, לאחר שהודיע לו על מעצרו, הנאשם מסר פרטים שונים משםסר באמרטתו הראשונה.

טענה כי עסקין בנאשם חסר עמוד שדרה, אדם נגרר, שמחצית חייו היה מכור לסמנים ועד לאותו מועד, תשע שנים, נשאר נקי באמצעות זוגיות ועובדיה, ובנסיבות בהן מצא עצמו יום אחד ללא עבודה, עם שני ילדים קטנים ואשה שאינה עובדת, ונאמר לו לאירוע דברים, הוא ארץ אותם כפועל פשוט. טענה כי יהיה קשה להוכיח שהנאשם ידע שמדובר בעבודה בלתי חוקית עבור להגעת המשטרה.

טענה כי דברי השוטרים לפיהם הם החליטו לשחרר את הנאשם לאחר שנגבתה אמרטתו השנייה מאחר ונמצאה חלופה שתאיין את השיבוש, אין לקבלם. הפנחה לדברי השוטר אמסלם אשר הפנה את השאלה מדוע שוחרר שי והנאשם לא שוחרר, רק津 הממונה שעוצר.

במהרש הפנחה לדבריו, לפיהם טען כי אפשרי שהשאיירו את הנאשם במעצר לחקירה נוספת מלבדו עם עדותם של שי, ובמהרש, שנאמר לשוטר שהנאשם לא עומת עם עדות שי, ציין כי הוא שיעיר שהשאיירו את הנאשם במעצר לצורך פעולה זו.

טענה כי הנאשם מסר בחקירתו השנייה פרטים אשר היה בהם לסבר את המעורבים האחרים והוא ביקש "תמורה" שיעזרו לו, שישחררו אותו, התחנן על נפשו, ונסה לשכנע את חוקריו שישחררו אותו.

טענה כי הנאשם מסר שהוא ישב בחדר החקירה ופקד זהור הורה על מעצרו וגם החוקר ישב בחדר באותה עת. הנאשם אמר, שנאמר לו, שאם יספר את האמת, ישחררו אותו וכי אין עסקין בתיק שיש להאריך בו מעצר. אולם, בענין שלו, יאריכו את המעצר וחבל, ומשכך, הנאשם הבין שם הוא ישתחף פעולה הוא יקבל בתמורה את השחרור.

באשר לעובדה שהנאשם, גם שלטunteה שיתף פעולה, בדיעבד לא שוחרר ונחקר למשך בעימות ורק אחר כך שוחרר, טענה כי נאמר לנאים שהוא ישחרר למחרת בלי להעלות אותו לדין. צינה כי עובדה היא, שבחקירה השלישייה, כשהגיע משוחרר הוא סרב לשיתף פעולה ולבצע עוד עימותים.

לשיטתה, החוקר הבין שהנאשם מצוי בלחץ נפשי גדול והוא מסר דברים שלא מלאו מעצרו לא היו נמסרים.

טענה שבلتוי אפשרי לעצור אנשים רק על מנת לסתור אותם רגשית ונפשית ולהוציא מהם דברים. טענה כי אם לא היוUILות מעצר, לא היה מקום לעצרו. היה ניתן לזמן אותו לחקירה פעמיים נספחים מבלי להשתמש בכלים המעצר. במיוחד לשיטתה לאדם שאמר שעבورو מעצר זה אסון איום ונורא, ומספיק שפעם אחת יתנו לו סמים והוא יمعد, ולא צריך להיות נתון במשמורת חוקית זמן רב על מנת למועד.

טענה כי לא פקד שוקר ולא החוקר אمسلم ידעו להסביר את סיבת מעצרו של הנאשם לעומת שחרורם של אחרים. תמהה בעינה כיצד הנאשם, מיד בחקירותו השנייה, טען שהוא רוצה לספר את האמת, ותמהה מה גرم לנאים לרצונות להחקיר פעם נוספת ולספר סיפורו שלכאורה הוא אמרת, בנסיבות בבהן לכואורה לא קדם לאומר מאומה. לדבריה, השוטרים אמרו לנאים לספר את האמת והם יעזרו לו להשתחרר, אחרת אין כל סיבה מדוע הנאשם ביוזמתו אמר שהוא יספר את האמת.

הפנתה לכך שהנאום ממש הטרפס לפני שי בעימות שישתף פעולה ומספר לו שפרקço לו את הבית והתהנן על נפשו על מנת שהעימות יצליח.

טענה כי גם החוקר, עת נשאל מדוע בחקירה השלישית הנאשם לא שיתף פעולה, מסר כי הוא היה משוחרר.

טענה כי אולם תנאים שהיו בעת שהוחלט על מעצרו של הנאשם, ביום 28.11.10 נותרו בעיניים למחמת, ביום 29.11.10, כשהוחלט לשחררו, גם אז החשוד המרכזי טרם אותר.

טענה כי אם הייתה עילה ממשית להוראות על מעצרו ועילה ממשית לחשד לשיבוש, הוא לא היה משוחרר גם למחמת.

טענה כי תמהה התשובה שמסר פקד שוקר, לפיה העילות חלפו. כמו כן, כיצד, אם היו פעולות חקירה רבות, שוחרר שי שככלפיו הופנו אותן החשודות.

טענה כי עוד בשטח, ברגע שהזוהה הנאשם כאחיו של החשוד העיקרי, הוא הופרד משאר החשודים. טענה כי הנאשם אמר את מה שאמר לגבי המכוונות הוואיל והכיר את המכוונות מעבודתו בתנובה, אולם לא היה בידו למסור פרטים באשר לכל השאלות שנשאל מחוסר ידיעה, ובמקרים בו לא ידע למסור את התשובות, לא שיקר.

טענה שהעובדת שהנאום בחקירתו השלישית אמר שמה שאמר בחקירותיו הקודמות היה אמרת, מעלה את החשד, שהרי למה היה עליו לומר את הדברים?

טענה כי את המוצג ת/4, האמרה מיום 28.11.10 בשעות הערב, יש לפסול הוואיל והמעצר היווה אמצעי פסול של כלל רצונו ויכולתו של הנאשם לעמוד על זכות השתיקה ועל אי הפלתו והפלת האחרים.

טענה כי המעצר היווה לחץ פסול.

הראיות:

לברור טענות הנאשם במשפט הזרטא העידו מטעם המאשימה رس"מ מיכל לוי, מר יצחק אمسلم ופקד זוהר שוקר. הוגשו ראיות מטעם התביעה, שלוש אמרות הנאשם, דוח העיכוב, החלטת קצין ממונה לעניין מעצרו של הנאשם מיום 28.11.10 בשעה 18:00, וככתב העורבה בעינינו של הנאשם מיום 28.11.10 בשעה 08:16. כמו כן הוגש מסמך שעיננו מזכיר הזמנת הנאשם לחקירה לאחר שחרורו.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

כמו כן הנאשם הגיע מסמך שסומן כ- נ/1 שענינו כתוב ערובה, אשר נחתם בענינו של מפעי שי, ביום 10.11.28 בשעה 18:36.

ראיות התייעזה:

1. רס"מ מיכל לוי (עמ' 28-37)

העדה הינה רכזת חקירות ביחידת הונאה מרכז.

במועד גביה אמרת הנאשם, קרי, ביום 10.11.30, (המוצג ת/1) העדה שמשה כחוורת קניין רוחני ביחידת הונאה מרכז. העדה גבתה מה הנאשם אמרה לאחר ששוחרר ממעצרו.

בחיקיתה הראשית מסרה כי ביום 10.11.28 בשעה עשר בבוקר לערך הגיעה למושב חדיד משק 56, למחסן גדול, מבנה ארעי, שם הבדיקה בארבעה חשודים, מסרה את שמותיהם ביניהם הנאשם, החשודים עסקו במחיקת תארכי תפוגה עם אציטון וצמר גפן והטבעת תארכי תפוגה חדשים על חטיפי פרינגלס. לדבריה היא הבדיקה במקום במוצרי מזון שונים, היגינה, חומרי ניקוי, צנצנות דבש ומדבקות של חברות שונות.

אישרה כי גבתה את אמרת הנאשם מיום 10.11.30, וזאת בהמשך לחיקיות קודמות. עובר לגביה אמרה היא מזהירה החשוד, מוסרת לו על זכותו להוועץ עם עו"ד, ובהמשך מתחלת החקירה (עמ' 30). כלל בגביה אמרות נוגגת לרשום כל מילה שהחשוד אומר, ואם יש לה שאלת בעקבות דבריו, רשותה גם אותה. באשר לאמרת הנאשם מסרה כי גביה אמרה הייתה שגרתית, שלווה, רגועה ולא חריגה.

האמרה נגבה עת הנאשם היה משוחרר בתנאי ערובה.

מסרה כי הנאשם טען באמרטו שאינו מעוניין להמשיך לבצע עימותים עם יתר החשודים בתיק. שאלת האם מישנו מהמעורבים פנה אליו או איים עליו, וה הנאשם השיב כי מאחר והוא נרkommen לשעבר אשר מזה תשע שנים נקי מסמים, הסיטואציה הלחיצה אותו וחשש שהוא מהלץ יחזיר לשימוש בסמים ואין הוא מוכן לקחת סיכון זה על עצמו (עמ' 30).

מסרה כי חקירת הנאשם זכורה לה היטב. הנאשם טען בפניה כי הוא עומד מאחורי כל מילה שמסר באמרטו הראשונה. עת שאלת אם אוים או פנו אליו ואם קיימן חשש, השיב כי עורך דינו של אחיו פנה אליו אולם הוא סרב לעשות שימוש בשירותיו ונתקן לו את הטלפון, ואומרו כי יסימם את התקיק כפי שהוא חשב לנכון בדרך שלו. מסרה כי הנאשם היה מאוד רגוע (עמ' 30).

מסרה כי הנאשם הינו אחיו של דודו, מי שהיה הבעלים של המחסן וניהל את המחסן. דודו בעת גביה אמרת הנאשם היה דרוש לחקירה ונעצר רק בחלוף מספר שבועות.

באשר לטענה כי אמרתו של הנאשם לא הייתה חופשית ומרצונה, השיבה כי אין קשר בין הממציאות לטענה הנטענת. החקירה נוהלה בצורה רגועה, שגרתית וקשובה. שללה אפשרות של שימוש באמצעותו לחץ (עמ' 31).

בחיקיתה הנגדית, מסרה כי בעת עירication החיפוש עת הבדיקה בארבעה חשודים מבצעים את העבירה, הבדיקה בגין מבצע העבירה, כמו כן הפניה לתקליטור המתעד את האrou.

עמוד 7

מסרה כי במקום הופעל פס ייצור, החשודים ישבו מאחורי דלפק, היו שם חטיפים, צמר גפן נקי ומשומש, אצטון, חטיפים מחוקים וחטיפים שתאריך תפוגה חדש הוטבע עליהם.

אישרה כי במקום הייתה מוכנת הטבעה אחת. באשר לשאלת אם ראתה את הנאשם מטבע, השיבה בשלילה. מסרה כי הנאשם עסק במלאה ועם כניסה כולם היו מופתעים (עמ' 32).

מסרה כי במהלך שנות עבודה הרבות חקרה בין מאות לאלפי חשודים, משכך, נשאהה כיצד מכל החשודים מהם גבתה אמרות זכרה את גביית הנאשם, שנגבתה לפני שלוש שנים, השיבה כי גביית האمرة זכורה לה היטב, זוכרת באיזה משרד גבתה ואף מה לבשה באותה עת. מסרה כי יש לה זיכרון צילומי. מסרה כי בתום הטיפול בתיק עברה תפקיד ומazăן כמעט חזרה לחשודים וזה החקירה הגדולה האחורה במסגרת תפקידה הקודם. מסרה כי מעבר לגביה אמרת הנאשם זכרת היטב את גביית אמרות המעורבים הנוספים. לדבריה, לאחר מעצר אחיה הנאשם שוחרה עם הנאשם ושאלה אותו אם הוא מעוניין לבצע עימות והaintיגן השיב בשלילה, מזוהה נימוק שספק בעת גביית אמרתו (עמ' 33).

העדה נשאהה האם האמור באמרה לפיה הנאשם הוסיף כי כל מה שאמור לפני החוקר איציך באמרטו מיום 10.11.28 הואאמת לאמתה, נרשם מאחר והaintigן אמר לה הדברים האמורים או שהוא שאלת אותו, והשива כי אלה דברים שנאמרו בחקירה, החשוב מדובר והחוקר רושם (עמ' 33).

מסרה כי אזהרות בחקירות מאוחרות הין בהמשך לחקירה קודמות. כמו כן הנאשם מסר הדברים בתשובה לשאלתה מדוע אינם מעוניין בעימות.

אישרה כי הנאשם מיזמתו רצה להציג, נוכח סרובו לעימות, בכל מה שאמור באמרטו לחוקר אמסלם אמת (עמ' 33).

מסרה כי הנאשם מיזמתו רצה להציג שבחקירתו הקודמת מסר אמת, הויאל ובחקירה הקודמת היה מוקן לעימות ובחקירה המאוחרת סרב לעימות, וגם הבahir מודיע לא מוקן לעימות לאור היותו נרkommen, לפני תשע שנים, והדבר מלHIGH אותו והוא לא רוצה לחזור לזה. עוד מסרה כי אין מדובר במשהו חריג (עמ' 33).

אישרה כי הנאשם השתתף בעימות אחד אותו לא ערכה, וטען כי הוא חש לחץ לאחורי (עמ' 34).

מסרה כי נוכח סרוב הנאשם לעימות, וכן היותו משוחרר בתנאים, שאלת אם מישחו أيام אליו, רצתה לבדוק אם היה שיבוש מצד אחד הצדדים.

מסרה כי עימות הינו הליך שמתבצע בהסכמה וחשוד יכול לסרב לבצעו בין אם הוא שווה במעצר ובין אם לאו.

עת נשאהה האם ההסכמה לעימות ניתנה נוכח רצון הנאשם לרשות את חוקריו עת היה עצור, ואם כשלא שהה במעצר סרב, השיבה כי שוחרה עם הנאשם ולא התרשמה שכח הדברים, אולם טענה כי יש להפנות את השאלה לנאים.

עת נשאהה אם קראה את אמרתו הקודמת של הנאשם טרם גביית אמרתו, השיבה כי בדרך כלל נהגת לקרוא את ההודעות טרם החקירה (עמ' 35).

עת נשאהה האם הבדיקה בתגובה הנאשם כשנעצר כגון בכיו או היותו נסער, השיבה בשלילה. מסרה כי נשאהה במיחסן

ועסקה ברישום המוצגים ושמירה על מוצגים שנותרו בשטח, על כן לא נסעה עם הנאשם, אולם עד לרגע נסיעתו הנאשם לא בכה (עמ' 36).

במהשך מסירה כי ביום 23.12.10 ביקשה מה הנאשם לבצע עימות עם אחיו, וה הנאשם סרב. עת נשאלת האם שאלת אודה מודיע סרב השיבה בשלילה, הוסיפה כי הנאשם אמר לה כי מדובר באותו הסיבות שמסר בחקירהתו (עמ' 36).

העדה נשאלת באשר לתגובה הנאשם עת מסר לה שנמצא בלחץ וסטרס וכיים סיכון לשימוש בסמים והשיבה "מה שרשם", עוד הוסיפה כי החקירה הייתה נינוחה, רגועה וsegretaria לחלווטין. הנאשם אמר בזורה רגועה מאוד כי הוא בלחץ ומפחד לחזור להשתמש ולכן לא יקח את הסיכון ולא מוכן לעימותים. מסירה כי אמר הדברים בטון רגוע, בזורה נינוחה רגועה וsegretaria לחלווטין (עמ' 36).

המזהג ת/1 - אמרת הנאשם מיום 10.11.10 הוגשה ע"י התביעה לצורך משפט הזרוע (עמ' 37).

ה הנאשם הוחש בעבירות של זיווף מידע, זיווף סימני מסחר והונאה בכשרות במיחסן במשך 56 במושב חדיד ובמהשךחקירה מיום 10.11.10. הודה זכות ההיוועצות בעורך דין, הודה זכות השתייה ומשמעותה.

מהאמירה עולה כי החשוד הגיע לחקירה, נתבקש לבצע עימות עם שרון מפעי וזהת על פי הסכמתו מחקירתו הקודמת. הנאשם טען כי הוא ערך עימות يوم קודם לגבית אמרתו עם שי מפעי ואחריו העימות לא רצתה להתעמת עם אחרים ולא רצתה קשר עם אחרים. הנאשם מסר כי הוא הרגיש אחריו העימות בלחץ מכל המצב שנוצר, הוא נהג להשתמש בסמים בעבר, לפניו תשע שנים, ואחריו העימות ובלשונו, "אתמול אחורי העימות עם שי הרגשתי בלחץ נוראי ושאני במצב סיכון של שימוש בשם ואני לא מוכן ליותר על המקום שבו אני נמצא היום שאני נקי מסמים בשביל שום עימות ולא משנה עם מי". בהמשך וברצף לאמור מסר "אני רוצה להפסיק ולומר שככל מה שאמרתי בחקירה מיום 10.11.10 לחוקר יצחק, זה הכל אמת לאmittah. אני עומד מאחורי כל מילה שלי בחקירה".

לשאלה האם מישחו פנה אליו לגבי ביצוע עימותים עם המעורבים ובכלל בכך לחקירה, השיב כי באותו בoker התקשר אליו בחור שהזדהה כעורך דין של אחיו דודו, העונה לשם שמוליך למיטב זכרונו. ציין כי שמו של עורך הדין שומר בזיכרון הניד שלו בשם "ש". מסר כי הוא מכיר את עורך הדין באמצעות אחיו משיחות טלפון הויל וטיפל בתיקי הוצאה לפועל שלו. מסר כי אינו מכיר אותו באופן אישי. מסר כי עורך דין אמר כי הוא רוצה לעזור לו והשיב כי לא מעוניין בעזרה מمنו ומافق אחד, אמר כי יסייע את התקיק הזה כמו שהוא חושב וסיים את השיחה. מסר כי לא שוחחו על החקירה.

לשאלה האם אחיו יצר עמו קשר ישיר או עקיף, השיב בשלילה. מסר כי לא יודע היכן אחיו.

החשוד נשאל אם הוא חשש ממשחו או אויים ע"י מישחו ולכן לא מעוניין לבצע עימות עם שרון מפעי חרף הסכמתו לעימות בחקירה מיום 10.11.10, והשיב בשלילה, הוסיף כי אף אחד לא איים עליו ואני מפחד מافق אחד.

ה הנאשם אישר כי הודיעו הוקראה בפני ואושרה בחתימתו.

2. מר יצחק אمسلم (עמ' 58-38)

במועד מסירת העדות העד היה אזרח ובעת האירוע שמש כחוקר ביחידת קניין רוחני. חקר חלק מהחשודים בפרשה.

גבה את אמרות הנאשם ביום 28.11.10, ערך את העימות בין הנאשם לבין שי מפעי ביום 29.11.10 בשעה 10:40, והשתתף בפגישה על המבחן.

מסר כי טיפול במאות תיקים, בעיקר בהונאה ופשיעה חמורים, כחוקר, ושרת במשטרת כ- 36 שנים.

בחקירה הראשית, מסר ובלשונו "אני מזהיר את החשוד, אומר לו מה החשד כשהוא נותן את העדות שלו חופשית ומרצון, נכנס נשוא של הייעוץ עם עוזי, לאחר מכן, אז את זה גם הוספנו. זהו". מסר כי הוא מתעד הדברים בכתב כפי שנאמר מפי החשוד (עמ' 39).

העד ביצע העיכוב, וערך את דוח היעקוב המוצג ת/2, שם רשם את דבריו החשוד.

המוצג ת/2 הינו דוח היעקוב של החשוד ניר אוחנה מיום 10.11.28 בשעה 13:55.

באשר לנסיבות המקירה צוין כי בוצע חיפוש על פי צו בית משפט במבחן, יש חשד למוציאים במקום מוציאי מזון שונים, החשודים כמזוייפים ונמצאה סחורה של כל מיני מוציאי מזון ונקיין החשודים כמזוייפים. תגבות המעובד: "אני עובד במקום".

נרשם כי העיכוב נערכ בנסיבות השוטרים משה רגב, זוהר שוקר, מיכל לוי ועמי כהן.

נרשם כי נערכ חיפוש ברכב המעובד, הרכב מסווג הונדה סייליק מס' רישיון 55-485-51, ונמצאה ניירת שונה.

כמו כן העד אישר כי גבה את אמרת הנאשם מיום 10.11.28 בשעה 11:50 (ת/3).

מסר כי ייחס לנאשם את החשד, זהירותו, מסר לו את זכות ההיעוץ בעוזי ובהמשך החשוד אמר את שאמר.

מסר כי כל מה שהנאשם אמר תועד והדברים נאמרו באופן חופשי ומרצון (עמ' 40 ש' 2), וכי החקירה הייתה שגרתית כמו כל נחקר, לא היה משחו חריג (עמ' 40 ש' 4).

בשלב החקירה הנאשם היה בסטטוס של חשוד. מסר כי ידוע לו שהנאשם נעצר אחר כך, ובשלב מתן ההודעה הנאשם היה מעוכב ובהמשך נעצר (עמ' 40 ש' 13).

העד מסר כי הנאשם סיפר באשר לחלקם במפעל. עבד עם כמה בחורים. לאחר עיון באמירה מסר כי הנאשם אמר כי הוא חשב שהעסק שיר לאחיו דודו. באשר לאחרים שנטפסו במקום מסר כי הם עובדים במבחן וכשנשאל האם הם שותפים השיב כי אין לו מושג ומסר את שמותיהם (עמ' 40 ש' 23-25).

העד מסר כי הנאשם אמר כי אחיו שלח אותו למושב חדיד לאחר ששאל אם יש לו עבודה. הוא הכיר את המקום, ואחיו אמר לו היין לבדוק זה נמצא בטלפון, אמר כי אורזרים שם דברים, הגיע למקום ברכבו ופגש אנשים והחל בעבודה (עמ' 40) ותאר את עבודתו עם המוצר פרינגלס.

כעולה מהאמירה, בהגיע הנאשם למקום, הבחן בשלושת העובדים אורחים את המוצר פרינגלס, נאמר לו להוציא את

הפחיות מkopסאות הקרטון, להניח בטור ולהעביר במכשור שנקרא וידאו ג'ט אשר מטביע תאריכים.

העד הופנה לאמרה נוספת גבה מהחשוד בשעה 19:35 (ת/4), מסר כי הזהיר את הנאשם בהמשך לעדותו הקודמת וכי הוא לא חייב לומר דבר אלא אם רצונו בכך, וההדות ניתנה באופן חופשי ומרצון, ושכךתו להיעוע בעו"ד. מסר כי חזר בשנית על האזהרה וה הנאשם אמר שהוא מוכן לספר את כל האמת והחל לספר. הנאשם מסר כי פוטר מעבודתו בשלוש שנים האחרונות, רצה לפתח פיצוציה, דיבר על כך עם אחיו דודו, ניסה לגייס כסף מאנשים אולם הדבר לא הסתר (עמ' 41).

שבועיים שלושה עברו לגביית אמרתו החל לעבוד במחסן. עבד חמישה ימים עד למעצרו. עבד עם שי, שלום, ניסן ואחיו דודו, אשר היה מגע למשך שעתיים בכל יום.

ה הנאשם סיפר שעסוקו במילוי צנצנות דבש, מילוי בקבוקי שמן והטבעת תאריכים על הפחות שהוצאה מהפרינגלס.

העד נשאל באשר להלך רוחו של הנאשם במהלך החקירה והשיב כי מדובר בחקירה שגרתית, נרשם מתי הchèלה ומתי הסתיימה (עמ' 41 ש' 19).

נשאל באיזה אופן הדברים נאמרו מטעם הנאשם והשיב כי נאמרו באופן חופשי ומרצון והדבר תועד (עמ' 41 ש' 21). לאור נסינו הרב, מדובר בחקירה שגרתית ביותר ולא היה משוה חריג ואם היה משוה חריג היה מצין זאת בעדות או בזיכרון (עמ' 41 ש' 24-23).

עת נשאל כיצד נהג במקורה בו עולה טענה מצד החשוד או התנהגות חריגה כזו, לחץ, השיב כי רושם זאת בעדות או בזיכרון (עמ' 41 ש' 26).

מסר כי הסטטוס של הנאשם בשעה שבע בערב היה עצור (עמ' 41 ש' 27-28).

נשאל בדבר האפשרות כי היותו עצור השפיע על הדברים אשר אמר, השיב כי אין בו חונן כליות ולב. מסר כי זה מה שה הנאשם אמר, רוצה לספר את האמת, התווודה (עמ' 41).

אישר עריכת העימות בין הנאשם לבין שי מופיע ביום 29.11.10, העימות נערך בהסכמה הצדדים (עמ' 42 ש' 3) (המוצג ת/5). השניים הוזהרו כי כל מה שיאמרו יוכל לשמש כראייה נגדם והם חתמו מרצונם (עמ' 42 ש' 5). מהעימות עלה כי העד פנה לנאים על מנת שיספר לו מה עשה ביחד עם שי ואחרים, הנאשם אמר כי הוא ממלאים בקבוקים ופעולות נוספות כמפורט בעדותו (עמ' 42 ש' 7-8).

לשאלה מה הנאשם אמר לשוי, וכייד התנהג בעימות, השיב העד כי הנאשם אמר לשוי שיש לו שלושה ילדים ותינוק, ואמר לשוי כי הוא, שי, עומד להתחנן, כי הם התחרבו, אהב את הראש שלו, היותו חיובי, וכי אטמול מצאו אותם עם הפרינגלס. שי השיב לנאים בשאלה, لأن אתה חותר, זה שתפסו שם את כל הדברים, מה זה קשור אליו, הבהיר (עמ' 42 ש' 10-13), וה הנאשם ניסה לדבר אל ליבו.

מסר כי בסוף העימות שי הבהיר, אמר כי היה במקום אר לא מלא שמן ולא מלא דבש, לא קשור לזה וכי זהוי לא עבדתו. שאל את שי אם הנאשם משקר לגבי מילוי השמן והדבש, שי השיב כי זה לא העבודה שלו, אמר שmailto כמה פעמים בזדמנות שמן בבקבוקים מהמכונה ועזר במילוי הדבש (עמ' 42 ש' 18-15).

נשאל לגבי התנהלות הנאשם בכלל ולהתנהלותו הכללית בעימות בפרט, ומסר בלשונו: "אמרה מרצון וחופשי, לא היה שום דבר חריג" (עמ' 42 ש' 20).

נשאל להתרשםו מהנאשם נוכח העובדה ששחה לילה במעצר והשיב ובלשונו: "אתה שואל אותי כבר פעם שלישיית ורביעית, שום דבר חריג, לא היה שום דבר, רצח לספר להתוודות על מה שעשה זהה". (עמ' 42 ש' 22-23).

חזר על גרסתו לפיה אם היה משהו חריג בעימות היה מצין זאת בעדות או כותב מזכיר (עמ' 42 ש' 25).

הוזגה בפני העד טענת הנאשם לפיה הופעל עליו לחץ והוא הודה בשל היותו נתון במעצר והבנתו לפיה אם יודה ישוחרר. השיב שאיןנו נכנס לנכסי נשמתו של האדם, הנאשם מסר מה שמסר הוואיל וריצה לספראמת. באמרתו הראשונה לא ריצה לספר את כל האמת ובעדות השניה ריצה לספר את כל האמת ומספר את חלקו וחלקם של האחרים, נערק עימותו אליו הביע הסכמה (עמ' 42 ש' 30-31, עמ' 43 ש' 1-2).

נשאל העד אם הובילו לנאשם הבטחות, השיב ובלשונו: "לא הובטח לו שום דבר ואני לא מוסמך להבטיח לו שום דבר" (עמ' 43 ש' 4).

בחקירה הנגידית, מסר כי בהגיעו למקום האירוע יחד עם צוות החיפוש הפרido בין החשודים, ערכו תשאל, הוא דבר עם כמה אנשים לא רק עם הנאשם, לא זכר אם תשאל את הנאשם. לא נכתב מזכיר על ידו הוואיל ולא נערך תשאל ממשי, החשודים נשאלו באופן כללי.

אישור כי הנאשם נכח במהלך החיפוש.

לא עלה בידיו להשיב מהו משך הזמן(arou) בשטח. מסר כי עזב את המקום בשעה 11:00, 11:10 לערך. בעת עזיבתו הנאשם ואדם נוסף התלוו אליו.

נשאל האם חרב חלוף שלוש שנים הוא זוכר את חקירת הנאשם, השיב כי הוא זוכר לאחר עיון בamarot (עמ' 45 ש' 1 - 4).

אישור כי הגיע עם הנאשם לתחנה, שבאותה עת היה בסיטוטים של מעוכב, החשידו בעבירות של ייצור, זיווג ושיווק המוצרים, בהתאם לחשד הכללי שייחס לו והנאשם אמר שהוא מספר רק את האמת (עמ' 45 ש' 17-6).

העד מסר את עדותו בנסיבות בהן לבקשtab"c הנאשם אמרת החשוד הייתה מונחת לפניו (עמ' 45), והוא נשאל באשר לגרסהו של הנאשם כפי שעולה מamaroto, המוצג ת/3.

בהמשך נשאל מדוע בנסיבות בהן הנאשם השיב בחקירה הראשונה נגבתה ממנו אמרה נוספת, באותו היום, וזאת לאחר חקירתו של מעורב אחר, שי, ששוחרר בתום חקירתו. השיב "אני חשב כי אנחנו עצרנו אותו" (עמ' 48 ש' 1), ובאשר לשאלת מדוע נעצר הנאשם השיב כי אין הדבר בתחום סמכותו אלא באחריות קצין משחרר לאחר שמובה בפני הקצין כל החומר הרלוונטי (עמ' 48).

לא עלה בידיו להשיב מדוע הנאשם נחקר פעם נוספת, הנית כי ככל הנראה נחקר לאחר חקירתו של שי (עמ' 48 ש' 11). בהמשך, עת עומת עם העובדה שהנאשם לא נחקר בחקירה נוספת אודות גרסתו של שי, (הוצג ת/4), השיב

שיעור (עמ' 48 ש' 22). בהמשך הعلا סבירה נוספת לפיה הוא מצוות החקירה סברו שהנאשם לא אמראמת. (עמ' 48 ש' 25-24). בהמשך מסר כי מקובל לחזור פעם נוספת.

העד נתבקש להסביר מדוע שי, שהוא פועל במפעל, כשם שהוא הנאשם, כך לשיטת ב"כ הנאשם, שוחרר לאחר חקירותו, בעודו שהנאשם נעצר, וגבתת מהמו אמרה נוספת (עמ' 48 סיפה עמ' 49 רישא) והשיב כי אכן זוכה. אישר שבאמरתו השנייה, עת הנאשם היה בסיטוט של עצור, מסר הנאשם דברים נוספים (עמ' 49).

נשאל והשיב כי בסוף החקירה השנייה הנאשם אמר שהוא מתחרט עמוק הלב על המצב שנקלע אליו בידעה, והוא מבקש לעזרתו לסייע לו במידת האפשר, מסר כי אשתו בבית מטופלת בתינוק ויש גם שני ילדים קטנים, מסר כי ביקש רק להתרנס הויל וופטר מעבודתו ולא ראה בעבודה זו דבר קבוע אלא דבר זמני (עמ' 49 ש' 21-19). נשאל ואישר שהנאשם ביקש שיעזרו לו (עמ' 49 ש' 24 - 25).

העד נשאל אם הוא לא סבר שיש סיבה לשוני בין האמרות, והשיב כי יש שינוי בגרסאות, בגרסה הראשונה קשר עצמו הנאשם רק לפירנגלס ובאמרתו השנייה קשר עצמו גם למילוי דבש ושמן.

כמו כן אישר כי באמרתו השנייה הנאשם סיבר את המעורבים הנוספים ואת עצמו (עמ' 49 ש' 32, עמ' 50 ש' 1-3) ואישר שהנאשם התacen שיעזרו לו (עמ' 50 ש' 6-5).

אישר כי הנאשם מסר גרסה, ולאחר מכן מכרו הגרסה השתניתה (עמ' 50 ש' 21-22).

אישר את דבריו בא כי הנאשם אשר שאלת כדלקמן: "הוא מתacen שתחררו אותו והוא מוכן להגיד הכל" (עמ' 50 ש' 23-24) והוסיף כי הנאשם באמרתו השנייה מסר גרסה מלאה גם לגבי מוצרים נוספים, בסוף העדות ביקש שיעזרו לו, ומסר שהוא מתחרט ויש לו תינוק ילדים קטנים ורצה להתרנס לאחר שפותח מעובודה וביקש עזרה (עמ' 50 ש' 24 - 28).

לשאלתי לפיה לגרסה ההגנה, קודם הנאשם התacen לעזרה, ובעקבות התচנונים הוא אמר שМОכן להגיד הכל, השיב העד בשילול. מסר כי הדברים עלו על הכתב וכי הנאשם מסר את גרסתו לגבי שלושת המוצרים, באשר לחלקו ולחלקו של אחרים ובסוף הוא ביקש שיעזרו לו ומסר שהוא מתחרט. מסר כי סדר הדברים הוא כפי שהוא מסר. (עמ' 51 ש' 5-1).

נאמר לעד כי לגרסה הנאשם עת הודיע לו כי הוא עצור הנאשם נלחץ מהתיאציה, בכיה וניסיה לעשות הכל. העד השיב כי אכן זוכר (עמ' 51 ש' 19-21).

לשאלתי האם סיטהציה של בכיה חשוד בעקבות הודיע על מעצר אמירות לפיה הוא מוכן לעשות הכל ושיעזרו לו, האם מדובר בארוע שגרתי או נדיר יותר, השיב כי היו מקרים כאלה, אולם בנסיבות כאלה נלקח חשוד מיד לחקירה והדבר מתועד בעדות או במצור, ואני זוכר שהנאשם בכיה, אפשר לומר תוך חקירה שהוא רוצה להתרנס, עוד אמר כי הכל מתועד (עמ' 51 ש' 29-27).

בהמשך לשאלתי האם יכול להיות מצב שימושו בכיה ואמր בעקבות מעצרו הוא מוכן לעשות הכל, והדבר אינו מתועד, השיב "אצלי אני לא זוכר דבר זה ואני חקרתי מאות אנשים. אם היה היה מתועד". (עמ' 51 ש' 32).

הוצגה לפני העד תזה לפיה מרגע ההודעה על המעצר הנאשם נלחץ ואמר כי מוקן לעשות הכל, לומר מה שרצו ועל כן נלחח לחקירה נוספת כשהה לאחר מעצרו. העד השיב, כי אינו זוכר אם הנאשם נלחץ או לא נלחץ. העלה השורה לפיה אפשרי שכاصر הוודיע הקצין לנאשם דבר מעצרו, הנאשם אמר לקצין אני אספר לכם (עמ' 52 ש' 6 - 8).

בתשובה לשאלת השיב כי בעינוי לא מזור שכשהה לאחר המעצר הנאשם רצה לספר את האמת וכי היו מקרים רבים כאלה בעבר. הוסיף שאפשר, כך שיעיר, שהוא או קצין אחר אמרו לנאשם שיגמור עם בעינויו ויספר את האמת, אולם לא ذכר שבפועל הוא אמר לנאשם את הדברים. זאת ועוד, טען שבلتוי הגינוי שהובטה לנאשם שלב הביתה, שהרי אם היה מובטח לנאשם בדבריו, דבר מה, היכן לא שוחרר מיד בתום גביהት אמרתו אלא רק למחרת.

נשאל האם נאמר לא פעם לחשודים שהם סוברים שהחשודים אינם דוברים אמת, שיתתפו פעולה, ואם יאמרו ובלשון בא כח הנאשם "ככה אנחנו נעצור לך", אם תגיד ככה אנחנו נשחרר אותך, נזרוק מלא לשופט", השיב: "יש מקרים שאנו חזו אומרים לחשוד בחקירה האם אתה מספר את האמת בהם" שמתחשב, אתה חוסך את זמנו של בהם" ש" (עמ' 52 ש' 23 - 28).

לשאלה האם נעצר הויל ולא מסר גרסה שעוזרה בחקירה ולא היה בידם אמצעי לחץ אחר מלבד המעצר, השיב: "אם בכלל זה עצמנו אותו? אני אומר לך שלא אני העוצר. הוחלט לעצור אז הוא נעצר" (עמ' 52 ש' 30).

נשאל מהי המשמעות לאמירה שאינה חופשית ומרצoon, השיב כי אם אינו מזהיר את החשוד או לא כותב זאת, או לא מודיע לחשוד את זכויותיו ולא מודיע זכות הועצשות, והנאשם חותם. אם החוקר מאיים או מפחיד. מסר כי במקרה זה לא אים ולא הפחיד.

לשאלתי מסר כי לא הובטח לנאשם שום דבר ולא טובת הנאה (עמ' 53 ש' 11-12).

העד נسئل האם לאחר מעצרו הנאשם בכח והתחנן לעזרה, אמר כי מוקן לעשות הכל והבע חשש שימוש במסמיים, ושיש לו ילדים ושהוא אמר את כל האמת והוא רק רצה להתרפנס והוא, העד, ופקד זהה שוחר, אמרו לו שהוא לא חוד החנית של התקיק וכי הם רצים את אחיו. העד השיב כי יכול להיות שהנאשם מסר שהשתמש בעבר במסמיים, מסר כי למיטב זכרונו לא ראה את הנאשם בוכה, מסר כי לא הובטח לנאשם דבר, ולא נאמר לו כי מתחפשים את אחיו, ולא אחיו הוא המתירה (עמ' 53 ש' 21-23).

נשאל העד אם במעמד המעצר, עת נאמר לחשוד שהוא עוצר, נאמר לו "תשתקף פעולה נdag לשחרר אותך, אנחנו צריכים רק את אחיך, תגיד לנו איפה הוא אנחנו רוצים לעצור אותו, ולכן הוא נתן לכם את ההודעה השנייה,..." והגם שבהודעה הראשונה אמר שלא ידע מי הבעלים של המפעל, נשאל שוב בהודעה השנייה באשר לאחיך, לשוטפים ולבעל הבית. השיב כי יכול לשאול כל שאלה בייחוד נוכח העובדה שבأمירה הריאתונה מסר שהוא חושב אחיך בעל העסק, ובأمירה השנייה אמר כי הוא אינו יודע, לפי מה שהוא יודע אחיך בעל הבית, ואמר זאת בזורה נחרצת (עמ' 54 ש' 1-3).

הוצגה לעד תזה לפיה הנאשם השיב כי שהשיב מאחר שהוא נעצר. העד מסר כי ניתן לומר זאת על כל מעצר (עמ' 54 רישא).

באשר לעימות מסר העד כי שאל כל אחד מהחשודים אם מוקן לעימות והובעה הסכמה. טען כי צריך להיות מזכיר באשר לאמור. מסר כי בהמשך לאותם מזכירים והסכמתם כתוב פתיח בדו"ח העימות לפיו שניהם הסכימו לעימות (עמ' 54 ש' 20-22). מסר כי תחילת כתוב את הפתיח ולאחר מכן הכניס את החשודים לעימות.

העד נשאל מדוע הנאשם אמר לשוי כי יש לו ילדים בבית, שהוא עומד להתחנן, שהם התחברו, שהוא אהב אותם כי הוא חייבי וכי מצאו אותם אתמל עם הפריגלס, והשיב כי למיטב הבנתו הם נתפסו, אז שמי יספר.

אישרashi אמר לנאשם, لأن הוא חותר וכי מה זה קשור אליו, והנאשם סיפר לו באשר לשנותו במעצר ואת מצוקותיו. נשאל האם הוא, החוקר, לא הבין כי הנאשם היה נתון בלחש, השיב כי יכול להבין שהיה קשה לנאשם אם הייתה לו התפרצויות בבית ויש לו שלושה ילדים, הוא אינו אוטום.

לא שאל אפשרות שהנאשם, בשל העובדה שנמצא בלחש נפשי, אמר לשוי כל דבר שיועיל לו. (עמ' 55 ש' 29-28).

אישרashi הכחיש מחייבת תאריכים והנאשם אמר לשוי "תסכל עלי רגע תפתח את הראש רגע" (עמ' 55 ש' 32-30).

אישרashi שאפשרי שהנאשם ביקש ממש בעימות שיעזר לו כי רוצה להשתחרר (עמ' 56 ש' 12-11).

נאמר לעד כי הנאשם שוחרר לאחר העימות ומוביל שהובא בפני שופט, וזמן לחקירה נוספת ליום 10.11.30 וסרב להמשיך בעימותים, העד השיב כי אינו יודע הוואיל ולא הוא חקר את הנאשם.

בחקירה חוזרת, הופנה העד לשאלת אשר הפנה לנאשם במהלך גביית אמרתו, באשר להימצאות חומר ניקוי ומה לדעת הנאשם עושים בסchorות אלה בעסק, והעד השיב שהנאשם השיב כי הוא לא רוצה להגיד סתום, הוואיל והוא לא התעסק עם זה, אך בלשון העד, והמשמעות לדבריו שבדברים אחרים אודותם מסר בעדותו הוא כן התעסק (עמ' 57 ש' 6 - 13).

באמצעות העד הוגש בין השאר המוצגים ת/3-ת/5 כמפורט לעיל.

המוצג ת/3- אמרת הנאשם מיום 28.11.10 בשעה 11:50.

מהאמירה עולה כי הנאשם הוחש בעבירות של יצור, צוף מוצרי מזון שונים ושיווקם ביחד עם אחרים, הנאשם הוזהר ונאמר לו כי אינו חייב לדבר אלא אם רצונו בכך, כל שיאמר ירשם ועשוי לשמש הוכחה וכי הימנעות מהשיב עשויה לחזק את הראיות. לאחר שהודעה זכות הייעוץ עם עורך דין אמר מרצונו הטוב והחופשי. חתימת הנאשם מופיעה בתחום האזהרה.

בשורה 11 לגילן 1 נרשם: "אני הבנתי את מה שהזכירתי לך ומוכן לספר רק את האמת".

מסר כי התקשר לבוקר לאחיו ושאל אם יש עבודה עבורו, אחיו השיב בחוב ושלח אותו למושב חדיד שם היה לפניו חדש וחצי لكن הכיר את המקום. הגיע למקום ברכבו, במחסן פגש את שרון ואת אחיו ניסן אותם מכיר וכן את שי אוטנו מכיר וכוכב ביקורו במקום לפני חדש וחצי. ציין כי את שלושתם הכיר לפני חדש וחצי, כאשר ביקר במקום.

מסר כי ראה את שלושתם אורזים פרינגלס, הם אמרו לו להוציא מהקופסאות קרטון את הפחות ולשים אותם לצד בטoor כדי להעבירם במכשור וידעו ג'ט שעווה תאריכים, ולאחר מכן להחזיר את הפחות לקרטון שבו עם נילון נצמד, בכל קרטון 12 פחיות, אז הגיעה למקום המשטרה.

הנאשם נשאל מי בעל העסק והשיב כי חשב שהעסק הוא של אחיו דודו. באשר לזהות האנשים שהיו במחסן בעת הגיעו המשטרה השיב הנאשם כי כולם עובדים במחסן וכי מאמין שהם שכיריהם ממש.

עת נשאל האם האחים ניסן ושרון שותפים בעסק עם אחיו השיב כי אין לו מושג.

כמו כן השיב כי אין לו מושג באשר לשאלת "כמה זמן העסק קיים ואיזה כל רכב יש לאחיו דודו" ובאש לשאלת האם הג'יפ מסוג פג'airo שייך לאחיו, השיב כי אינו יודע.

הנאשם נשאל האם אחיו דודו עובד במחסן השיב כי אינו יודע, וכי לפניו חדש וחצי נפגש עמו באותו מחסן. כמו כן השיב שאינו יודע איזה מוצרים מייצרים במחסן והוא יודע لأن משוקת הסchorה, ובאש לשאלת אם זה יומו הראשון במקום, השיב בחובב.

הנאשם מסר כי פוטר מעבודתו בתנובה. נשאל אם יש לו מה להוסיף והשיב בשלילה.

הודעתו הוקאה ואושרה בחותמת ידו.

המואג ת/4- אמרת הנאשם מיום 28.11.10 בשעה 19:35

מאמרת הנאשם עולה כי החוקר הודיע לנាមן כי הוא נמצא עדין תחת אזהרה מהיום בשעה 11:50, הודיע לנាមן כי אין הוא חייב לומר אלא אם רצונו בכך אולם כל שיאמר ירשם ועשוי לשמש הוכחה, הימנעויות מהשיב עשויה לחזק את הראות נגדו, לאחר מכן הודיע לנាមן זכות הייעוץ עם עורך דין, הבין את האמור ואמור מרצונו הטוב והחופשי. הנאשם חתם תחת האזהרה.

במהרשך בשורות 10- 11 נרשם כי לאחר שחתם אמר הנאשם כי הבין את מה שהוקרא לו ומוכן לספר את כל האמת.

מסר כי פוטר מעבודתו כחודשים עבור למסירת האמרה, רצה לפתח פיצוציה, פנה בבקשת סיוע כספי לאחיו דודו ולבסוף לא יצא דבר.

מסר כי חדש וחצי עובר לגבית אמרתו נפגש עם אחיו במחסן בחדיד בנוגע לעניין, אחיו אמר שאין לו אפשרות לסיעו לו כספית בפתיחת עסק, אולם הצעיר לו לעבוד עמו במחסן ולעזרה לו. מסר כי הסכום וכי שבועיים שלושה עובר לגבית אמרתו החל לעבוד במחסן, עבד שם חמישה ימים וגם במועד בו הגיעו המשטרה. מסר כי ביום אשר עבד במחסן עבדו עמו שי, שרון, ניסן ודודו אחיו. דודו היה בא לשעה - שעתיים, "עשה טלפונים והולך". מסר כי הוא ואחרים היו ממלאים בקבוקים של זכוכית של 1 ליטר שמן, ומדבקים תוויות של עץ החיים. את השמן היו ממלאים בתוך בקבוקים והשמן היה בתוך מיכל סילו שמכיל כמה מאות ליטרים של שמן.

הנאשם הבahir בדיקן כיצד הייתה מתבצעת הפעולה, וכן תאר את המיכל ממנו מולא השמן וכי צד חתמו את הבקבוקים עם פלקל ושמו תוויות של עץ החיים.

במהרשך מסר כי את הפעולה זו עשו שי ושרון והוא, ועבדו גם בנוסף על מוצר שנקרא פרינגלס, והבהיר את אופן הטעבת התאריכים על המוצר פרינגלס, ומסר כי יחד עמו על הפרינגלס עבדו שי, ניסן ושרון.

כמו כן מסר פרטיהם באשר למיכל הדבש, אופן המילוי והדבקת התווויות. יחד עמו מילאו צנצנות דבש גם דודו אחיו ושין.

הנאשם נשאל האם לאחיו דודו יש שותף במבצע בחדיד והשיב כי אינו יודע, למייטב ידיעתו אחיו הוא בעל הבית.

באשר לשرون מסר כי עבד עםם כמו כולם והוא אחראי על העבודה. לא ידע לומר כמה זמן עבד במבצע.

הנאשם נשאל באשר למוציארי היגיינה וחומרני ניקוי שבו במקום והשיב שאינו רוצה לומר סתם הוואיל ולא התעסק עם הדברים האלה.

נשאל והשיב כי אינו יודע מהיון מגיע השמן אך מסר כי מגיע במשאיות. מסר כי במועד גביה האמרה בبوكර הגעה משאית ושפכה שמן למיכל סילו, את המיכל הם הביאו בעגלה עד למשאית.

לא עליה בידי הנאשם לומר מהיון הגיע הדבש ולאן משוק הדבש.

לא עליה בידי הנאשם לומר מיהו הבעלים של הגוף מסווג פג'ארו.

עת נשאל הנאשם אם יש לו מה להוסיף לגבין 3 שורות 16-21: "אני מתחרט עמוק הלב על המצב שנקלעתי אליו בידעה ומבקש לעזר לי כמה שתוכלו, אשתי עם תינוק בבית ושני ילדים קטנים ואני בקשתך רק להתפרנס כי פוטרתי מהעבודה וחיפשתי משהו קבוע ולא ראייתי בעבודה זאת ממשו קבוע אלא רק ממשו זמני".

הנאשם אישר כי ההודעה הוקראה לפניו וחתם בחתימת ידו.

המזהג ת/5- דז"ח עימות מיום 29.11.10 בין הנאשם לשוי מפעי.

הרישא לדז"ח העימות הינו הסכמת הצדדים לביצוע העימות בחתימת ידם מיום 29.11.10 בשעה 11:40. במסמך נרשם כי עורק העימות שאל את שי מפעי אם מוכן לבצע עימות עם ניר אוחנה בחשד ששניהם יחד עם אחרים עסקו בתקופה الأخيرة במושב חדש במשך 56 ימים שמנים ממיכלים לטור בקבוקים וסגורות והדבקת תוויות עליהם של שמן זית. כן בחשד של مليוי מכלי דבש לתוכן צנצנות וסגורות והדבקות תוויות, כאשר החשד שלא מדובר בדבש אלא במוצר אחר.

כן בחשד והדפסת תאריכי תפוגה על מוצרי פרינגלס.

נרשם כי שי מפעי הביע הסכמתו לעימות וכן ניר אוחנה הביע הסכמתו לעימות וכן נרשם כי השניים הוזהרו כי האמור יכול לשמש נגדם כראייה בבית המשפט.

העימות החל בשעה 11:50, בראשיתו החוקר שאל את הנאשם מה עשה עם שי, הנאשם סיפר אודות מעשייו ומסר כי עמו עבדו גם לשון וניסן מפעי ושוי מפעי והציבע על שי.

במהמשך פנה הנאשם לשוי ואמר לו כי יש לו שלושה ילדים, אחד מהם תינוק, והוא, שי, עומד להתחtan, אמר לו כי בהכרות הקצרה הם התחרבו, אהב את הרראש שלו, ראש חיובי, אמר לו כי "אטמול מצאו אותם עם הפרינגלס אז מה זה משנה".

בתשובה שי שאל لأن הנאשם חותר ואמר כי זה לא קשור אליו.

בஹשי הנאשם מספר לשי כי שהה בלילה בדירה ניצן וכי פריצו לבתו והגנב היה מול אשתו, וכי יש לו שלושה ילדים ואשתו צרכה והגנב ברוח עם התקיק, שאל מי יdag לולדיו כשהוא לא נמצא שם, שרון, שי, ניסן אחיו. אמר כי "מי שהוא באמת דאג לי היה מגיע לכאן ושולח אותו מכאן כי הוא ידוע שאין לי עניין בדבר".

שי אמר כי בחיים לא מחק ושאל את הנאשם האם הוא מחק מהפחויות.

הנאשם השיב כי הוא עצמו מחק יחד עם שרון ולא ראה כי שי מחק. אמר כי הכנס ייחד עם שי לקרטוניים את הפחות לאחר שהודפסו.

הנאשם פנה לשוי ואמר לו: "תסתכל עלי רגע. תפתח את הראש רגע, זה לא משנה פרינגלס עץ החיים או דבש". שי השיב כי אינו יודע בא לעובד בסך הכל.

החוקר הפנה שאלה לנאשם האם שי עבד עמו במילוי דבש ובקבוקי שמן והדבקת תוויות, הנאשם השיב כי מילוי שמן לבקבוקים כן. מילוי דבש לצנצנות פלסטייק כן והפרינגלס מה שהיה. טען כי הוא אינו זוכר לגבי הדבקת התוויות. למיטב זכרונו שמן פעמים ודבש פעם אחת שהוא שם שעיה וחצי באותו ספציפי.

שי השיב כי היה במקום אך לא מילא שמן ולא דבש, ואני קשור לזה בכלל וזה לא העבודה שלו.

החוקר הפנה שאלה לשוי, האם הנאשם משקר לגבי מילוי השמן והדבש, ושוי השיב כי זהה לא העבודה שלו וכי אם מילא כמה פעמים בודדות שמן מהמכונה לבקבוקים ועזר במילוי דבש.

הנאשם אמר כי הוא מילא דבש ושמן ושוי מדי פעם בא לעזור במילוי הדבש והשמן ושוי אישר האמור.

שעת סיום העימות נרשמה 12:20 ומופיעה חתימת ידם של הנאשם ושוי מופיע על דוח העימות.

3. פקד זהור שוקר (עמ' 62-77)

העד הינו מפקד משטרת גדרה. במועד האירוע שמש כסגן יחידת מפקד ההונאה במחוז מרכז.

בחקירה הראשית, מסר כי ליווה את הפשיטה על המקום, פיקח על החקירות וחתם על מסמכי מעצר ושחרור. הציג בפני העד המוצג ת/6 - דוח קצין ממונה מיום 10.11.28 בשעה 18:00.

המוצג ת/6 - מהמוצג עולה כי בשעה 15:18 לאחר שמיית דברי החוקר יצחק אמסלם ולאחר עיון במסמכים והעדויות ולאחר זהירה החשוד אשר אמר בתגובה "היהתי במקום הלא נכון", עורך המסמך שוכנע כי קיימים יסוד סביר כי החשוד ביצע עבירה של זיווף מזון, מכירה, השכלה, והפצת טובין לשם מסחר ואיסור הונאה בייצור ושיווק, והחליט לעוזרו בחשד של שיבוש הליכי חקירה סיכון בטחון אדם וצורף בנקיטת הליכי חקירה שלא ניתן לקיים אלא כחשוד במעשה.

העד מסר כי החליט לעזר את החשוד לאור ריבוי מעורבים והיותו במקום ששימש לזיוף שמן חיים וזית ודבש, והוא פועלות

חקירה שהיה עליו לבצע והיה חשד לשיבוש. כמו גם הוחלט על מעצרו לאור חומרת העבירה.

באשר לחשש לשיבוש, הבוחר כי היה ריבוי מעורבים במקום והנאשם העיקרי טרם אותר, והנאשם העיקרי היה אחיו דודו.

כמו כן העד ערך מזכיר נוסף, המוצג ת/7, וכן ערך את כתוב הערובה, המוצג ת/8.

המוצג ת/7 עניינו שיחה ביום 29.11.10 עם אשתו של דודו אוחנה. העד שאל את גב' אוחנה הין בעלה והשיבה שאינה בבית. הודיע לה שתמסור לדודו שציר אותו לחקירה ומחפשים אותו, ומסר לה את פרטיו. גב' אוחנה אמרה שהיא תdag שהוא יוצר עמו קשר.

המוצג ת/8 הינו כתוב ערובה, שחררו של הנאשם מיום 29.11.10 בשעה 08:08. הנאשם שוחרר בתנאים לפיהם התחייב שלא ליצור קשר עם המעורבים כולל דודו אוחנה במשך 15 ימים, מעצר בית למשך חמישה ימים בघיטו, כמו כן התחייב להתייצב ככל שיידרש לחקירה, וחתם על התcheinות עצמית בסך 5,000, כמו כן נחתמה בענינוUberot צד ג' על סך 5,000 ₪ על ידי אשתו.

העד אישר עירcit המוצג והאמור בו.

העד מסר כי ניתן היה לשחרר את הנאשם ברגע שחלפו הנסיבות בגין הוחלט לעצרו, הובטו תנאים של אי שיבוש ואי יצרת קשר עם מעורבים.

עת נשאל אם היה משה מיוחד בהתנהגותו של הנאשם בעת השיחה עמו עת הוחלט לעצרו, השיב כי חלפו ארבע שנים ואם היה משה רלוונטי היה זכור או היה ראשם, מאחר ולא נרשם דבר lain יכול ליתן תשובה (עמ' 64 שורות 11 - 14).

באשר לטענה לפיה הופעל על הנאשם לחץ או הובטו לו הבטחות כלאה ואחרות, השיב ובלשונו: "לא הובטו שום הבטחות. יש הרבה נחקרים שנלחצים ממעמד החקירה. לא זכור לי משה מיוחד, ובוודאי לא הובטו הבטחות" (עמ' 64 ש' 16-17).

נשאל עמדתו באשר לטענה לפיה מועד המעצר וממועד השחרור נבעו חלק ממציע לא לגיטימי להוציא מהנאשם הודהה, והשיב ובלשונו: "אם זה היה נכון בעצם מה שהוא מסר ובעקבות מה שמסר החלטתי לשחררו אז הייתי משחררו באותו יום אם הטענה חז' נכונה, אבל אין קשר בין מה שהוא מסר, אין קשר בין התוכן לבין ההחלטה למעצר". (עמ' 64 ש' 22-20).

בחקירה הנגדית, נשאל בין השאר מדוע שי מופיע אשר נעצר ביחד עם הנאשם ועם אחיו ניסן, ולשיטת הסניגורית טען שעבד במקום ולא מסר אינפורמציה מרובה לרבות לא לגבי הבעלים, שוחרר באותו היום בשעה 18:36 כפי שעולה מ/1, כתוב ערובה מיום 28.11.10 בשעה 18:36, עניינו של שי מופיע, בעוד הנאשם נעצר, ונשאל אם יש שינוי בינם. השיב כי חלפו ארבע שנים ואין בידו למסור תשובה ובלשונו ב"שלוף", עם זאת מסר כי אם שוחרר שי מן הסתם לא נמצא להשairo במעצר, המעצר אינו עונש (עמ' 66 שורות 6 - 10).

נשאל מדוע הנאשם היה מסוכן יותר משי ומדוע נרשם בדוח המעצר שלו סיכון בטחונו של אדם. העד השיב כי אין בידו למסור התשובה הואיל וחומר החקירה לא מונח לפניו. עם זאת טען כי אם שוחרר כנראה שהחלופות עמדו בקריטריונים ולא הייתה בעיה לשחררו. אישר כי שי והנאשם שוחררו בתנאים של מעצר בית ואי קשור עם מעורבים אחרים.

נשאל בשנית לעילה בגינה הנאשם נותר במעצר בעוד שי שוחרר באותו התנאים למחמת היום, נאמר לעד כי ריבוי המעורבים רלוונטי לגבי שניהם והעבירות המיויחסות לשניהם זהות. העד מסר כי בהעדר חומר ראיות בידיו אינו יכול להבהיר את מניעו לגבי השיקולים השונים (עמ' 67).

נשאל העד אם בשטח הנאשם נשאל אודות אחיו, וטען כי לא זכור לו, ובleshono כפי שנרשם (עמ' 68), נשאל אם הנאשם הופרד בשטח מהאחרים ובוצע מולו תשאל, והשיב שאם הדברים היו, הדבר היה נרשם (עמ' 68).

הבהיר שרק לאחר שזומן הנאשם לראיון עמו הוא החליט לאחר הראיון לעצמו. הבahir כי פעמים בעקבות ראיון הוא מחליט לשחרר והדבר קרה בעבר (עמ' 69).

אישר כי דודו נעצר זמן רב לאחר שוחרר הנאשם, וה גם שהנאשם שוחרר עבר למעצר של דודו אחיו, בעת שחררו הסתיימו הפעולות שמחייבות מעצר.

באשר לשאלת אם הנאשם כגרסתו "התפרק" ואמר שהוא לא יכול לשחות במעצר הואיל והוא נקי מסמים כבר תשע שנים ואם יוחזר למעצר יוכל לשוב לשימושו, והוא ביקש שלא יעטרו אותו והוא מוכן לעשות הכל, להגיד הכל, רק שלא עצר, השיב העד כי לא זכור לו דבר זהה ואם היה דבר זהה היה מתועד (עמ' 70).

בהמשך נسئل אם ברגע שהוא רואין והודיע לו על המעצר הוא אמר שהוא מוכן להגיד הכל, לעשות הכל רק שישוחרר ולא יוכנס לתא המעצר וכי הוא בסכנה של מעידה ושימוש בסם, והוא גמל מסמים תשע שנים ומפחד שיקра לו שהוא לא יעמוד בזה, השיב העד פעם נוספת שלא זכור לו דבר זהה (עמ' 71).

העד הבahir כי הוא יודע לנאשם על מעצרו.

מסר כי חדרי החקירות הם במבנה וחדרי המעצר במקומות אחרים, ולעתים חסודים במעמד החקירה ממתינים עד שיסתיימו חקירות אחרות אז מלווים אותם לבתי המעצר. אפשרי במקורה הנדון שבעת המתנה, ולאחר ההחלטה על המעצר, ובין הזמן הלויי למעצר, הנאשם מסר שהוא רוצה לספר את כל האמת (עמ' 72).

העד לא זכר אם הנאשם שוחרר בבית המשפט, ללא דיון, בתנאים. הוא גם לא זכר שהחוקר אמסלם מסר לו שהנאשם ביקש במהלך חקירתו שיעזרו לו להשתחרר.

בחקירה החוזרת הבahir העד כי כי היה והנאשם ודוד הם אחים הקשר חזק יותר והוא צריך להרחיק אותו מחשש לשיבוש גדול יותר.

לשאלתי לפיה האם הנאשם נותר במשמורת חוקית על מנת למנוע שיבוש בשל הקרבה לאחיו שהיה חשוד, מדוע שוחרר למחرات בטרם אוטר האח, השיב כי יכול להיות שלאחר חקירתו לא מצאו חשש לשיבוש (עמ' 74).

בהמשך הוצג לעד פרוטוקול דיון מיום 10.11.29 בעניינו של שרון מופיע ממנו עולה כי הוגשה בקשה למעצר בעניינו וכי

היו פעולות חוקיה לבצע, חלקן בעת החשוד נתון המעצר.

ראיות הגנה:

הנאשם - מר אוחנה ניר (עמ' 96-77)

הנאשם טען בקליפת אגוז, כפי שיפורט להלן, כי הוא מסר את אמרותיו בעקבות מצוקה פנימית בעקבות מעצרו. טען כי הוא אמר לחוקר אمسلם, עוזר לחקירה ואחרי שנעצר על ידי פקד זהר, שהוא מכור לסמים, וכי זה אסן עבورو להיכנס למעצר בשל חשיפה אפשרית לסמים. החוקר לדבריו השיב לו כי הוא ימסור את תפקידו של אחיו במחסן ומהו תפקידו של שרון במחסן, והם, קרי, השוטרים, ובלשון הנאשם יעשו מאמצים הכי גדולים שיש שהוא לא יבוא למעצר, וישוחרר (ראו דבריו בעמ' 83), והכל כפי שיפורט להלן בהרחבה.

הנאשם מסר כי ביום 28.11.10 הוא נעצר במושב חדיד. עוזר למועד מעצרו, הוא עבד כمفועל מכונות בתנובה ברחובות, במשך שלוש שנים, שם עסוק במילוי חלב והפעיל את המכונה. בין השאר, הוא התעסק באրיזת החלב, מילוי ובתפקידו של החלב. בחודש עוזר לנובמבר 2010 הוא פוטר מהעבודה. בחודש היה ללא עבודה ועבד בעבודות מזדמנות, עד שעלה בידו להשיג את העבודה שבתקופתו נעצר.

לדבריו, הוא שאל את אחיו דודו אם יש לו עבודה עבورو, הואיל ואחיו מכיר אנשים רבים. אחיו הפנה אותו לשרון מפעיע, אותו הוא הכיר כשנתים עוזר לאירוע. לכשפגש עם שרון במשרדו, שרון אמר לו שצורך להגיע אדם בשם גנדி, והוא מי שוכל לענות אם קיימת עבודה עבورو או לא. הנאשם מסר כי הוא היה במקום אול' עשר דקות, כך בלשונו, ביום מעצרו. הוא זכר כי הוא הכין קפה לשרון ולאחיו ניסן, וכעבור עשר דקות, בלשון הנאשם, "כל העולם היה שם", וכוננוו למשטרה.

לדבריו הוא זכר כי השאלה הראשונה של השוטרים הייתה היקן דודו אוחנה, והוא נתקבש להציג תעודת זהות. לאחר שהזגגה תעודת הזהות שלו השוטרים אמרו לו לזוז לצד והוא נשאל למשעו במקום, כמה זמן הוא עובד במקום, והוא הסביר את מה שטען לעיל.

הוא עוכב ושאל מדוע הוא מעוכב, ונאמר לו "על צויף של דבש, צויף של שמן, צויף של כל מיני דברים. זה השלב שנפל לי האסימון מה אני עושה שם באמת" (עמ' 79 ש' 24 - 25). הסביר כי הוא הבין בשלב הנ"ל שבמקום עוסקים בדברים בלתי חוקיים, ושאין עוסקין בעבודה. עד למועד בו נלקח לחקירה, הוא חשב שהוא בא לעבוד במקום.

הנאשם טען כי בחקירהו הראשונה, החקירה אשר נחקר על ידי השוטר אمسلם, הוא מסר את אותם הדברים שמסר בראשית עדותו, אולם השוטר לא האמין לו. הנאשם נתקבש להבהיר את דבריו בamarתו במשטרה (האמרה ססמננה כת/3), שם נשאל לגבי האנשים שהיו במחסן כאשר הגיע המשטרה, ומסר "כולם עובדים במחסן ואני מאמין שהם שכירים כמווני".

נשאל אם זה היה המידע שהוא בידו בעת שמסר אמרתו, והשיב כי זו הייתה השערתו ובלשונו: "שיעורתי כל הענן עם הפרינגלס שם שרצץ ומחיקת התאריכים מה מהם עשו שם אז נראה הם עובדים שם כולם" (עמ' 80 שורות 26 - 27).

נשאל על ידי ב"כ היקן שהוא מהמועד בו סיים למסור את אмарתו הראשונה ועד למועד בו נכנס לפקד זהר שוקר

שהודיע לו שהוא עוצר, והדגישה ב"כ, שבأمرתו הראשונה הוא נשאל לגבי תפקיד הנוכחים הנוספים שנערכו במקום,ומי בעל המקום, והשיב שאינו יודע. הנאשם השיב כי הוא ישב בחדר החקירה והבין שהוא עוצר שהולכים לעוצר אותו, ובלשונו "לא זכר אם איז נתנו לי לדבר עם אשתי או משחו", באותו שלב, אבל אני מבחינתי פשוט התרסקתי שם, התרסקתי מבחינה נפשית, שאין מצב שני אני נכנס למעצר, אין דבר כזה. אני במצב שלי זה מסוכן מאי אם אני אהיה מעצר. אגיד לך את זה ככה: רק בגלל המצב שלי. בגלל השימוש בסמים. היום אני 12.5 שנה, אז היה 9 שנים. אני עשית שינוי בחיים שלי וזה פשוט בלתי אפשרי שאני נכנס למעצר, סמים וחשיפה לדברים שאני מנסה להמנע מהם כל כך הרבה שנים על ידי עבודה וזוגיות ומשפחה והכל. " (עמ' 81).

הנאשם טען כי בשלב הנ"ל החוקר אמלסם נכנס לחדר והוא דיבר איתו והוא אמר לו שהוא בוכה ואכן הוא בוכה, והוא אמר לחוקר שאין מצב שהוא נכנס למעצר, ומה אפשר לעשות שיגיד לו. לדבריו החוקר אמר לו כדלקמן: "תケשיב, אתה תנגיד לי מה הקשר של אחיך למיחסן, מי הבעלים של המחסן, אנחנו יודעים שהוא אחיך דודו, איך שرون בתמונה ומה עשה אח של שרון, תנגיד לנו את כל זה ונעשה מאמץ גדול לשחרר אותך. זה מה שנאמר לי. זה כמו אני אתן לכם הכל מה שאתם רוצים לידעת וכל מה שאתם רוצים לשם עני אתן לכם, וזה הוא קרא לחוקר שוקרין, לפקד שוקרין, וזה הוא הכנסי אותו לחדר והתחיל לשאול אותו בחקירה השנייה מה אחיך איך אחיך קשור למיחסן... " (עמ' 81 ש' 6 - 16).

הנאשם אמר כאשר הוא נשאל על ידי החוקר אמלסם מה הקשר של אחיו למיחסן, ואם הוא יודע שהוא הבעלים, השיב: "וודאי, זה מה שאתה רוצה לשמוע תקבל הכל" (עמ' 81 ש' 23). טען כי ידע שהמשטרה רוצה לשמוע אודות אחיו הוואיל ובמהלך כל היום הוא נשאל היכן דודו אוחנה והוא שמע משוקר ומאמלסם ומיכל, שלושתם, שודד אוחנה הוא הבעלים של המקום, וכי הוא ממשיר לשקר וכי הוא יודע את העובדה. לפיקר טען הנאשם כי מה שנוצר בחקירה ובלשונו "אם זה מה שאתה רוצה את דודו אוחנה אתן לך אותו על מגש, רק אני לא נכנס למעצר. לא נכנס למעצר. ומשם יצא החקירה הזאת" (עמ' 82 רישא).

נשאל על ידי ב"כ אם בחקירה הוא דיבר רק על דודו אוחנה. הנאשם השיב כי הוא דיבר גם על עצמו ועל הנוספים שהיו במקום והשיב לשאלות חוקר. נשאל כיצד הוא ידע מה המשטרה רוצה שיאמר בנסיבות בהן לדבריו המשטרה הזירה את שמו של דוד אוחנה.

טען הנאשם "הבנתי שאתה מחשפסים זה דודו אוחנה ואת שרון" (עמ' 82 ש' 15), וזאת הבין מדברי החוקר אמלסם.

עוד מסר כי נשאל לגבי המכונות ומה עשו הוא והאחרים במקום וידע להסביר הוואיל והוא היה במקום כעשרה דקות, ובלשונו "אני צילמתי את המכונות בעין". מסר כי הוא מכיר את המכונות, ומשכך, לא הייתה לו בעיה להסביר כיצד מילאו שמן וכי צעדים עשו פעולות שונות.

נשאל העד על ידי ב"כ כיצד בנסיבות שהוא טען שהוא זוכר את עצמו מכין קפה ופתאום הגיעו משטרת, בפרק זמן כה קצר הוא הספיק לראות את שלוש המכונות וגם כיצד מתפעלים אותן. הנאשם השיב כי על מנת להגיע לפינת הקפה יש לעבור את כל המחסן, ובמעבר ניתן היה לצפות במכונות.

טען כי הוא אמר לחוקר אמלסם לפני החקירה ואחריו שנעצר על ידי פקד זהה, שהיה מכור לסמים וזה אסון בשביונו להיכנס למעצר בשל החשיפה לסמים, והחוקר השיב לו "אין בעיה אתה תנגיד לנו מה התפקיד של דודו במיחסן ומה התפקיד של שרון במיחסן ואני נעשה את המאמצים היכי גדולים שיש שלא טובא למעצר ונשחרר אותך" (עמ' 83).

רישא).

לשאלת ב"כ, אשר הצגה בפניו את התזה לפיה אחורי החקירה הוא נותר במעטך ולבסוף נערך בין ליבו שי עימות, השיב בחוב.

לשאלתי כיצד לאחר שהוא מסר את מה שמסר, ובleshono נתן להם את דודו אוחנה על מגש, בדייבד הוא לא שוחרר, והיה עליו לדעת שהעובדה שהוא נותן את האחים על מגש לא מאפשרת לו להשתחרר, השיב כי לאחר החקירה נאמר לו שבשל השעה המאוחרת לא ניתן שלא לעצור אותו, אולם הוא ישלפ', כך בלשונו, לפני המשפט ולכאותה האמין לחוקרים.

נשאל על ידי הסניגורית מדוע הוא סיפר לשיע על מצוקתו במהלך העימות, קרי, על העובדה שבעת שהוא במעטך נפרץ ביתו ורعيיתו התמודדה עם גנב והוא חש לילדיו. כמו כן מדוע הוא אמר לו "תפסו אותנו עם הפרינגלס" כביכול תודה גם אתה, ובעצם הוא אמר לשיע אני הודיתי בוא תודה גם אתה, מדוע הוא עשה זאת. הנאשם השיב שאינו זוכר "את הקטנות האלה" אבל הוא זוכר שהוא סיפר לשיע על אשתו.

נשאל הנאשם על ידי מדוע בנסיבות בהן הוא טען שהוא רצה לתת את הכל על המgesch והוא נתן את ראשו של אחיו על מגש, מדוע בנסיבות אלה, כשנשאל על הדבקת התוויות, השיב שאינו זוכר. נאמר לו על ידי כי מי שרצה לתת הכל על מגש, היה מודה גם בהדבקת התוויות. השיב הנאשם שהוא התמקד יותר לכיוון המכונות אותן הוא ידע להפעיל, שם הוא ידע הכל.

נשאל על ידי ב"כ אם הוא הסכים לעשות את העימותים והשיב שזה היה בהסכמה של לילה לפני, בעת שנאמר לו שיחזרו אותו בתמורה, ובהמשך תיקן את דבריו "לא בתמורה אבל לצורך המשיך להטעמת אם נקרה לך לבוא ולהתעמת" (עמ' 85, ש' 21 - 22).

נשאל הנאשם על ידי אם גרסתו היא שהוא בא באותו היום לחפש עבודה, והוא במקום פרק זמן קצר לפני בוא המשטרה, מדוע בנסיבות בהן שי לא הודה הוא שכנע אותו להודות. כמו כן בנסיבות בהן שי אישר שהוא, קרי, שי, בא לעזרתו, קרי, לנאים, הנאשם לא טען על אתר שגרסתו של שי אינה נכונה, ולא טען על אתר כי הוא לא עבד במקום ושוי לא בא לעזרתו.

השיב הנאשם כדלקמן: "לא ידע אם הוא עבד שם או לא עבד שם, לא ידע אם מילא שם שמן או לא" (עמ' 86 ש' 7). לבא כוחו, עת נשאל אם הוא שוחרר לאחר העימות באותו יום, השיב בחוב.

כמו כן השיב בחוב לשאלת לפיה הוא סרב לעשות עימותים נוספים לאחר שוחרר, והבהיר כי הוא סירב לעמוד בנסיבות בהן הוא הוכנס למצב לא נעים והנסיבות גרמו לו לתחשוה לא טוביה.

לשאלת בא כוחו השיב כי אינו זוכר מדוע ביום 10.11.28 מסר לחקורת כי כל מה שמסר לחקור איציקאמת.

נאמר לנאשם על ידי בא כוחו כדלקמן: "חזרת וטענת שהדברים שאתה מסרת הם לא הכלאמת לאמתה, שנאמרו תוך לחץ, שהרגשת את המצב והלחץ הנפשי וכל הבלגן של הסמים. תסביר מה הייתה התחשוה שלך ולמה הגיעת למצב שאתה אומר דברים שאתה חוזר בר מהדברים שמסרת..." ונתבקש הנאשם להבהיר את מצבו הנפשי באותה עת.

(עמ' 86 סיפה).

הנאשם השיב שהוא לא יכול היה לפרש את ביתו ילו ומשיר לעבוד ביום למחמת עת קראו לו לעממות לא רצאה לשימוש כלום, לא רצאה לדבר על אף אחד או לומר דברים שאינו אמר לוomer.

בחקירה הנגידית דבק הנאשם בගורתו לפיה לא עבד במקום והיה באותו זמן קצר לפני בפני בו המשטרה.

כמו כן מסר כי ביקר פעמיים נוספת במחסן למספר דקות.

טען כי בחקירה המציא שעבד במקום חמישה ימים (עמ' 88). נשאל אם אמר למשטרה מה שהם רוצחים על מנת להשתחרר והשיב בחוב. משך נשאל מדוע השיב שאינו יודע מה עשו באותו יום חומרה היגיינה והחיטוי, והשיב שהתקoon למכונות, זה הכוון אליו הלא (עמ' 89 ש' 7).

טען כי נאמר לו שיתן את דודו ושוחרר (עמ' 89 ש' 8 - 9).

נשאל אם היה נשאל על מצורו נשק האם גם אז היה מפליל את אחיו, השיב שהדבר נראה לו מוגזם (עמ' 89).

נשאל מדוע השיב אם כך על דבש, שמן ופרינגלס ולא על טמפונים וחומרה נקי, ותשובתו הייתה "אותו רגע חשבתי שזה יהיה ממש כבר כאלו מצוץ מהאצבע אם אדבר על טמפונים" (עמ' 90, ש' 1).

נשאל אם בנסיבות שהיה מוקן לתת ראשו של דודו על מגש, מדוע לא סיפר שהוא מנהל המקום ולא מסר מהיקן הסחוורה הגעה. תשובתו של הנאשם לא הייתה עניינית (עמ' 90 שורות 20-22).

נאמר לנאים שהוא לא אמר שרון שותף בנסיבות בהן אמר שהשיב לכל מה שרצה, וטען שאין זכר (עמ' 90, ש' 24 - 25).

נשאל אם בזמן קצר שהיה במקום יכול היה "לצלם" המכונות ברמה שידע פרטיים שלהן, והשיב בחוב. בנסיבות אלה נسئل מדוע באמرتו הראשונה לפני כן היה עצור מסר דברים שיש בהם להפליל אחרים לעניין הפרינגלס. השיב שהוא אותו עומד ליד הפרינגלס עם התאריך שעובר ולכן לא היה מה לשקר (עמ' 91, ש' 27 - 28).

נאמר לו, שלא מסר שנטפס בדרכו להכין קפה,טען כי אפשר שעמד ליד אנשים והיתה בקשה כל שהוא, אולם הוא לא עבד ולא מחק (עמ' 92, רישא). את הפרטים לגבי הפחיות ומספרהן ידע לשיטתו כי היו מונחים במקום. אישר כי בשלב בו מסר את האמרה הראשונה טרם נאמר לו שהוא עצור (עמ' 92, ש' 20 - 21), משך, נאמר לו שכבר בשלב הנ"ל מסר כי חושב שהעסק שייך לאחיו דודו וערבו. השיב כי אחיו הפנה אותו לשרון לברר אם יש בעובדה ושער שהוא הבעלים או שותף (עמ' 92, ש' 25 - 27). עוד אישר כי ברגע הנ"ל לא היהaicft לו שמערב את אחיו או מסכנו בחקירה פלילתית.

נאמר לנאים שעוד במבצע, לפני תחנה, לבדוק העיכוב נרשם כי הוא עבד באותו מקום. השיב, שהתקoon שהשאלה הייתה "אם אתה עובד שם, אם אתה שם, מה הסטטוס" (עמ' 93, ש' 16).

נשאל הנאשם כיצד, גם שהפליל את אחיו ואחרים ובידייעד לא שוחרר מהמעצר, שיתף פעולה למחמת היום במהלך העימות. השיב הנאשם "אמרתי קודם, אמרו שבגלל השעה המאוחרת אי אפשר לבטל את המעצר, אמר אל תדאג מלה

שלו, שוקר אמר, מלה שלו אני שולף אותך אתה לא עולה למשפט" (עמ' 93, ש' 20 - 21).

נאמר לנאשם כי גם במהלך העימות המטרה שלו הייתה לשכנע את שי להודות ולמסור נתונים אודות שי ולהפליל את שי, עם זאת, הוא דיקיך מאד באשר למעשיו של שי במקום. משכך, נשאל מודיע, אם הוא מאמין רצח להשתחרר, מודיע הוא הקפיד לצין את העובדה שהוא לא ראה שי מחק תאריכים. השיב הנאשם שאינו יודע מה הייתה הסיטואציה באותו עימות (עמ' 93, ש' 26).

נשאל מודיע, במצב בו הוא הושם עם שי בחדר אחד על מנת להפליל את שי, הוא לא אמר שי עשה פעולות כמו מחיקת תאריכים, מילא שמן, הביא שמן ונוהג. גם לשאלתו זו השיב הנאשם שהוא אינו זוכר מה היה הקו של אותו רגע (עמ' 94, רישא).

נשאל הנאשם אם אפשרי שהוא אמר בעימות את שאמր לגבי הפרינגלס הוואיל וتفسר אותם בכך מבצעים פעולות עם מוצר הפרינגלס, וכי אמרתו לא נבעה מלחץ. השיב הנאשם "זה היה באמת" (עמ' 94, ש' 9).

נשאל הנאשם מודיע היה לו חשוב לומר, ביום 30.11.10, לאחר שוחרר וחומר לחקירה על ידי החקירה מיכל, לאחר שהוזהר ומסר כי הוא אינו מוכן יותר לעימותים, שככל מה שאמր בחקירה מיום ה - 28 לחוקר איציק, הכל אמתה, והשיב שגם זוכר מודיע אמר זאת זה (עמ' 94, ש' 23 - 27. בהמשך, עת נשאל גם על ידי, פעם נוספת, את אותה השאלה, השיב "לא יודע, אולי עוד פעם שיבאו אותו אז שיקחו אותו עוד פעם" (עמ' 95, ש' 7 - 11).

נאמר לנאשם כי גרסתו הייתה שהבhero לו שאם הוא ימסור עדות הוא ישוחרר, אולם השוטרים מיכל, איציק וזהר שללו את דבריו. השיב הנאשם "אמרתי ואני אגיד עוד פעם אפילו, איציק אمسلم ושוקר אמרו לי אנחנו נעשו את המאמצים הći גדולים לא להכנס אוטר למעצר הלילה ועל זה נתפסתי" (עמ' 95, ש' 19 - 20).

נשאל הנאשם "אתה אמרת לנו מצב שבו מבקרים לך תן לנו את דודו ונתמץ בשビル והם שוללים את זה". השיב הנאשם "זה מה שהיא" (עמ' 95, ש' 21 - 22).

נאמר לנאשם שהוא מסר שלאחר הראיון וההחלטה למעצרו התפרק ובכה, והשוטרים לא אימטו את דבריו. השוטרים אמרו כי אם היה מתרחש אירוע כמותואר על ידו, הדבר היה נכתב ובפועל לא נכתב מאומה. השיב הנאשם שהשוטרים לא זכרם. כמו כן, נאמר לנאשם שלא נרשם על ידי החקירה איציק שהוא אמר שהוא מפחד לחזור למעצר מאוחר והוא נקי מסמים. השיב הנאשם שהוא דבר עם החקירה על כן.

נאמר לנאשם שכאשר הוא דיבר על כן עם מיכל, החקירה מיכל רשמה את דבריו, ואפשרו של איציק הוא לא אמר, הוואיל והדברים לא נרשמו. הנאשם דבק בגרסה לפיה הוא דיבר על כן גם עם החקירה איציק ואפשרו שהחקירה לא ייחס לכך חשיבות.

2. המזג נ/1 - המזג הינו כתב עירובה בעניינו של מופיע שי, ביום 28.11.10 שעה 18:36.

החשוד שוחרר בתנאים לפיהם, בין השאר, נasser עליו ליצור כל קשר בכל דרך שהוא או להיפגש עם כל המעורבים בפרשה. היה עליו להמצא בביתו לתקופה של 5 ימים, ובនוסף חתום על התcheinות עצמית על סך 5,000 ל"נ.

ההוראות החוקיות וההלהכה הפסוקה:

1. סעיף 12(א) לפקודת הריאות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, (להלן: "פקודת הריאות") מורה:

"עדות של הוודית הנאשם כי עבר עבירה, תהא קבילה רק אם הביא התובע עדות בדבר הנסיבות שבן ניתנה ההודיה ובית המשפט ראה שההודיה הייתה חופשית ומרצון".

2. בע"פ 5121/98 **רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי ואח'** (08.05.06) (להלן: "הלכת יששכרוב"), כב' בית המשפט בחן שתי סוגיות עקרוניות, האחת "אם בהשראתו הפרשנית של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו... יש לקבוע כי העדר הוודעה כדי בדבר זכות הייעוצות בעורך-דין, פסולת בהכרח קובלותה של הוודאת הנאשם בהתאם לסעיף 12 לפקודת הריאות ... שאלה זו עניינה בפרשנות הוראת-סעיף 12 הנ"ל, המתנה קובלותה של הودאה בהיותה "חופשית ומרצון". שנית, האם ניתן להורות על פסילתמה של הודאה כאמור מכוח דוקטרינה פסיקטיבית-הלכתית לפסילת ראיות שהושגו שלא דין...".

כבוד בית המשפט קבע בפסק דיןו בסעיף 33 "זכותו של הנאשם לשפטו גופו ונפשו זכותו שלא להיות מבוזה אומושפל מעבר לנדרש כתוצאה עצם קיומה של חקירה, הוכרו בפסקתו של בית-משפט זה גם לפני חקיקת חוק היסוד זכויות-יסוד בסיסיות הכלולות "במגילת הזכויות השיפוטיות... עם חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, נקבע במסגרתו במפורש כי "אין פוגעים בחיו, בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם" וכי "כל אדם זכאי להגנה על חייו, על גופו ועל כבודו...".

כבוד בית המשפט קבע בהמשך "ኖכח התכלית שעניינה הגנה על זכויות נאים בחקירתם ובהשראתו של חוק היסוד, מן הרואו לפרש את כלל הפסילה המועגן בסעיף 12 לפקודת הריאות כך שאמצעי חקירה פסולים שיש בהם כדי לפגוע שלא דין בזכותו של הנחקר לשפטו הנוסף או כדי להשפלו ולbezותו מעבר לנדרש כתוצאה עצם קיומה של חקירה, יובילו לפסילתמה של ההודאה...".

בהמשך כבוד בית המשפט קבע בסעיף 34 "לצד ההגנה על שלמות גופו ונפשו של הנחקר, נועד סעיף 12 לפקודת הריאות על-פי לשונו המפורשת להגן על אוטונומית הרצון ועל חופש הבחירה של הנאשם בנסיבות הודאותו בחקירה (הודאה "חופשית ומרצון")."

כב' בית המשפט קבע בהמשך, בסעיף 63 לפסק הדין, כדלקמן "**דוקטרינת הפסילה הפסיקטיבית - טיבה וגדירה...**"
"הנחה המוצאת בשאלת קובלותן של ראיות היא זו הנוגעת עימנו מאז ומתמיד, ולפיה ראייה שהיא רלוונטית - קובלות במשפט. עם זאת, לבית-המשפט מסור שיקול-דעת לפסול קובלותה של ראייה בפליליים, אם הוא נוכח לדעת כי הראייה הושגה שלא דין וכי קבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן החורגת מגדריה של פסיקת ההגבלה.

הנה כי כן, בהתאם לדוקטרינה הפסיקטיבית, פסילת קובלותה של ראייה בפליליים בשל דרך השגתה, תלויות בתקיימותם של שני תנאים מצטברים: האחד - כי הראייה הושגה שלא דין; והשני - כי קבלת הראייה במשפט תפגע ממשמעותה של זכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לתנאי פסיקת ההגבלה...".

במה ש, כב' בית המשפט קבע בסעיף 64 לפסק דין לעניין "ראייה שהושגה שלא כדין" כי לא ניתן ליתן תשובה מדוקית ומוצה בשהלה מה ראייה שהושגה שלא כדין "ניתן לומר כי מדובר בראייה שהושגה באמצעות חקירה בלתי חוקיים, קרי - מנוגדים להוראה הקבועה בחוק..."

במה ש, כב' בית המשפט קבע "מכל מקום, לשם פסילת ראייה על-פי הדוקטרינה הנדונה, נדרש זיקה בין הפעלתם של אמצעי החקירה הבלטיים כשרים לבין השגת הראייה..."

בסעיף 76 לפסק דין כב' בית המשפט קבע "הנחת המוצא בשאלת קבילותן של ראיות היא זו הנוגעת עמן מזמן ומתייד, ולפיה ראייה שהיא רלוונטית - קבילה במשפט. עם זאת, בהתאם לדוקטרינה האמורה לבית-המשפט שיקול-דעת לפסילת קבילותה של ראייה בפלילים אם נוכח לדעת כי הראייה הושגה שלא כדין וקבלתה במשפט תיצור פגעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לגדריה של פסיקת הגבלה. מדובר בנסיבות איזון עקרונית השואפת להשגת פשרה ראייה בין מכלול הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים לשאלת קבילותן של ראיות שהושגו שלא כדין...".

במה ש, כב' בית המשפט קבע "נוסחת האיזון האמורה תIOSם על-פי שיקול-דעתו של בית-המשפט בהתחשב בנסיבותיו של כל מקרה לגופו ובהתאם לאמות-המידה המנוחות עליו עמדנו. אמות-מידה אלה נוגעות לאופיה ולחומרתה של אי החקירות שהיתה קרוכה בהשגת הראייה; למידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראייה שהושגה; וכן לשאלת הנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילתה. הדוקטרינה האמורה תהא כללית ומושמת על כל סוגי הראיות, לרבות הودאות נאשימים".

3. כב' השופט קדמי בספרו "על הראיות", הדיון בראי הפסיכה, חלק ראשון, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע-2009, כתוב באשר **"לייצרת לחץ נפשי בלתי הוגן"**:

"קבוצה זו אף היא מתאפיינת לשיטת החקירה והבדיל בין לבין קודמתה נועז בכרך, שהראשונה עיקרה באמצעות המאיימים לשבור את רוחו של הנחקר " מבחוץ" (צורת הצגת השאלות, זמן החקירה, משך החקירה, וכיוצא"ב אמצעים "חיצוניים"), בעוד שהשנייה שמה את הדגש על אמצעים המאיימים לשבור את רוחו של הנחקר " מבפנים" (השלפה, נגישה, גידופים, מניעת תרופות, וכיוצא"ב אמצעים הפוגעים בתוך נפשו של הנחקר פנימה). הראשונה - מאימית לשבור את רוחו של הנחקר ולטמתם את חושיו; השנייה - מאימית לייצר בלבו של הנאשם תחושת חוסר אונים מוחלט מפני החוקר הכל יכול. גם זו וגם זו, מכרסמת ביכולתו של חשור לעשות שימוש בזכויות היסוד שלו, זכות השתיקה וזכות ההיעועצות; הראשונה - משום שרוחו נשברת וחושיו טומטמו; והשנייה - משום שאישיותו הצטמeka ויכולתו הנפשית כלתה ואיננה.

גם כאן, אין לשכוח: כל חקירה- וככל שמדובר בעבירה חמורה ומורכבת יותר לדברים משנה תוקף- קרוכה, מطبع הדברים, ביצירת מועקה ומצוקה נפשית אצל החשוד. ברם, מועקה ומצוקה תולדת חקירה הוגנתה וסבירה לחוד, ומועקה ומצוקה תולדת נקייה באמצעות אמצעים בלתי הוגנים לחוד. הראשיונים "נסבלים" בלית ביריה והודיעה הנ מסרת על רקע קיומם אינה נפסלת; האחרים- נפסדים, פסולים ופושלים כל הודיעה הנ מסרת בעקבות נקייה בהם.

השאלה היא, כמובן היכן הוא קו הגבול בין הוגן וסביר לבלתי הוגן ונפסד. כאמור, הפסיכה נתנת בידיינו

לענין זה אמות מידה בסיסיות לבחינת התנהגותו של החוקר; ומכוון נקבעת סבירותם והגינותם של האמצעים הפסיכולוגיים שנקט בהם החוקר... (שם בעמודים 69-68)."

שם בעמוד 70 כב' הש' קדמי כותב באשר לתנאי מעצר:

"תנאי מעצר גרוועים, יכולים להביא לדחיתת קובלותה של הוודהה... גם מבלתי שnitן ליחס לחוקרים התנהגות פסולה" במובן זה שם יצרו תנאים גרוועים במתכוון. די לענין זה בכך שהחוקרים ערומים ומודעים להשלכה של תנאי המעצר- הגרוועים- בכל הקשור לשברות רוחו של הנחקר.

גם החזקה במעצר כשלעצמה של רקע האשמה חמורה, עשויה להיחשב, במקרים מתאימות, בסיס לטענה של **הפעלת לחץ נפשי פסול - ...**".

כב' השופט קדמי הביא מע"פ 1520/97 בו נדחתה הטענה בדבר מסירת הוודהה מאונס "**לא הוכח שהופעל על המערער לחץ חיצוני שמקורו בחוקרים ומתור להניח שהלחץ שפועל על המערער אם בכלל היה לחץ פנימי שנבע מתחשטו, כי המיט על ראשה של וגם על ראשו שלו אסון כבד...**" (שם, בעמ' 71).

4. בע"פ 7951/98 ואח' ג'ון ולנסיה ואח' נ' מ"י, (5.4.01), כב' בית המשפט קבע: "... ובלשון ע"פ 77/636 **774, 3, 769**: ברור שככל נאשם אשר נחקר כחודות בbijoux עבירה נמצא על-ידי שמעון לוי נ' מ"י, פד"י ל"ב 3, 774: פג'ן כחודות בbijoux עבירה נמצאו על-ידי עצם החקירה במצב של לחץ ומתח נפשי, במיוחד כשהוא נתון במעצר, והחליטו להוציאו מהיוחסת לו היא לא פעם תוצאה של שיקולים שונים וביניהם ציפייה שהוואודה תביא לו טובות הנאה שנותן, כגון - הקלה בעונש בבוא העת, שחרור ממעצר, קיצור הליכים ומונעת עינוי דין ועוד... השאלה שלפניינו איננה מה היו המניעים שבגללם מסר המערער את הוודהה, אלא אם הופעלו אמצעים פסולים על-ידי אנשי המשטרה, כדי להביא את המערער למtan הוודה...".

מהכלל אל הפרט - דין והכרעה:

1. גרסת הנאשם הייתה כי לאחר שהודיע לו דבר מעצרו על ידי פקץ זהה, הוא התרסק מבינה נפשית, ו מבחינותנו ובלשונו "אין מצב שאינו נכנס למעצר, אין דבר זהה" (עמ' 81, רישא). הנאשם טען כי במצבו היה מסוכן מאד להיכנס למעצר בשל השימוש שלו בסמים בעבר, ובשל סכנה לחשיפה לסמים. משכך, לדבריו, אמר לחוקר "אני בוכה, באמת בכתיי שם. אמרתلي לך תקשיב אין מצב שאינו נכנס למעצר, מה אפשר לעשות, מה שאפשר לעשות תגיד לי". לדבריו, החוקר השיב לו "תקשיב, אתה תגיד לי מה הקשר של אחר למחסן, מי הבעלים של המחסן, אנחנו יודעים שהוא אחיך דודו, ואין שרון בתמונה ומה עושה אח של שרון, תגיד לנו את כל זה ונעשה ממש גדול לשחרר אותך. זה מה שנאמר לך" (עמ' 81).

2. הנאשם טען ובלשונו "זה כמו אני אתן לכם הכל מה שאתם רוצים לדעת וכל מה שאתם רוצים לשמוע אני אתן לכם...". (עמ' 81, ש' 11 - 12).

3. בדיעבד כאמור הנאשם לא שוחרר ממעצרו לאחר שמסר את אמרתו הנוספת, היא המוצגת/4. למחמת היום נערך

עימות בין הנאשם לבין חסוד אחר, כפי שתועד במוצג ת/5. הנאשם מסר את גרסתו גם במהלך העימות, יתר על כן, הנאשם דבר על לבו של אדם נוסף, קרי, שי, אשר השתתף בעימות, שיוודה.

4. הנאשם הסביר את התנהלותו באופן שהוא האמין לשוטרים שהוא יושחרר עובר לגעתו בבית המשפט, ובלשונו "מה שקרה אחרי זה, אחרי החקירה, יצא כולם החוצה ואני נשארתי שם בחדר החקירה. כשהם חזרו אמר לי תשמע בഗל שהשעה כל כך מאוחרת לא מתאפשר לנו לא לעצור אותך, תעבור הלילה במעצר ונשלוף אותך לפני המשפט..." (שם, עמ' 83, ש' 17 - 19), וה הנאשם אמר כי הוא האמין לשוטרים והמשיך לשותף פעולה, קרי, למחמת היום בעימות.

5. במהלך עדותו בבית המשפט נשאל הנאשם מדוע בניסיבות בהן, ובלשונו, הוא היה מוכן לתת את ראיו של אחיו על מגש, הוא לא השיב לכל השאלות אותן נשאל אלא רק לחלק מהשאלות. הנאשם השיב שהוא לא יכול היה להציג סיפורו לגבי כל השאלות שנשאלו, והוא שאלות שנשאלו שסביר שאם ישיב יראה הדבר כאילו מצוץ מהאצבע (עמ' 90, ש' 1).

6. באשר לעובדה שבשבועות הבוקר, עובר למועד בו הובא לידיעתו שבכוננות המשטרה לעצרו, הן בתגובה לחשד וכי שעוליה מדויק העיכוב, המוצג ת/2, שם ציין כי הנאשם מסר פרטים לגבי מעשיו במקום, והשיב "אני עובד במקום". הן באשר לאמرتם, המוצג ת/3, שם מסר הנאשם, בין השאר, פרטים לגבי הפעולות הקשורות למוצר פרינגלס. כמו גם מסר פרטים לגבי הבעלות על העסק, לפי מיטב ידיעתו. השיב הנאשם, באשר למוצר פרינגלס, כי אפשרי שעמד לידם והוא היה איזו שהוא בקשה (עמ' 92, ש' 11 - 13). כמו גם טען בהמשך שבאשר למוצר פרינגלס אמר את האמת, והדבר לא נבע מההלך שישחררו אותו (עמ' 94, ש' 8 - 9). ובאשר לשאלת מדוע עובר למועד בו נאמר לו שהוא עצור, הוא מסר שהוא משער שאחיו הבעלים של המקום, השיב כי באותו רגע לא היה לו אפשרות לומר דברים שמסכימים את אחיו (עמ' 92, ש' 28 - 29).

7. באשר לטענה שגם במהלך העימות הנאשם דיבק באשר לחלקו של שי בארוע, גם בניסיבות בהן הוא חף מכך להשתחרר מעצרו, ולא אמר شيء מחק תאריכים, ולא אמר شيء מלא שמן, או הביא שמן, או נהג (עמ' 93, סיפה), לא היה לנימוק הסבר. הנאשם טען כי הוא אינו זוכר.

8. השוטרים כפרו מכל וכל בטענות הנאשם טענו כי אין בדבריו ממש וכי לא הובטח לו מאומה.

א. השוטר אמלסם אשר עיכב את הנאשם וחקר אותו, ציין כי הוא רשם את את דבריו של הנאשם כפי שנאמרו על ידי הנאשם.

שלא כגרסתו של הנאשם בבית המשפט, לפיה הנאשם מסר כי את דבריו באמרותו אמר מתוך לחץ, בשל חששו ממעצרו, בעת שעוכב הנאשם במקום הארץ ובטרם הובא לידיעתו שהוא עצר, מסר כאמור לעיל, כי הוא עובד במקום.

העד אמלסם הבahir כי הוא רשם כל מה שהנימוק אמר. כמו כן הבahir העד אמלסם שהוא אינו זוכר אם הנאשם נלחץ או לא נלחץ (עמ' 52). יחד עם זאת, טען העד כי במקרים רבים נאים מוסרים גרסה, בהמשך מוסרים גרסה נוספת, וקיים מקרים, ששוטרים אומרים לחסוד שגם הוא יספר את האמת בית משפט מתחשב הוואיל והוא חוסך זמן של בית המשפט. כמו כן אישר העד שהנימוק ביקש שיסיעו לו במידת האפשר. עם זאת, העד מסר כי הנאשם מסר את גרסתו באופן חופשי ורצון טוב, החקירה הייתה שగרתית ביותר ולא היה משווה חריג. לא היה בכיו ולא היה לחץ. ואם

הנאשם היה בוכה הדבר היה נרשם באמרטו או בזיכרון (עמ' 41). הנאשם רצה לומר את האמת ולהתודות ואין הוא בוחן כלויות ולב (עמ' 41). כמו כן מסר שהאמירה נמסרה מרצון טוב וחופשי ללא דבר חריג, ואם היה ארוע חריג הדבר היה מצוין בעדות או בזיכרון. ובאשר לשאלת אם הופעל על הנאשם לחץ והוא הודה הויל והיה עצור והבין שאם הוא מודה הוא ישוחרר, השיב העד כי הוא לא נכנס לנכסי נסמותו של האיש. הנאשם מסר מה שמסר, הוא רצה לספר את האמת. בעדות הראשונה הוא לא רצה לומר את האמת, ובעדות השנייה רצה לספר את האמת, ומספר את חלקו ואת חלקם של אחרים. לא הובטח לו מאומה ואין הוא מוסמך להבטיח דבר (עמ' 42 - 43).

גם לעניין העימות ציין כי הנאשם אמר את דבריו מרצונו הטוב והחופשי, וב生意מו של העימות מסר על חלקו במילוי השמן והדבש, בעת שבו הכחיש את הדברים. הנאשם מסר גם מהו חלקו של שי. גם במהלך העימות לא היה דבר חריג, והנאשם אמר את SAMEAR מרצונו הטוב והחופשי (עמ' 42). העד מסר כי הנאשם רצה להתודות על מה שעשה.

כאמור, העד דבק בכך שבשום שלב לא הובטח לנאשם מאומה, וכך אמר לעיל מסר כי אין הוא מוסמך להבטיח לנאשם הבתוות (עמ' 43).

עם זאת, העד אישר שהנאשם אמר שהוא מבקש שיעזרו לו (עמ' 49), וגם אמר שיש לו ילדים קטנים בבית, והוא התהן שישחררו אותו, ואמר שהוא מתחרט וכי הוא רק רצה לעבוד ולהתפרנס (עמ' 50). יחד עם זאת, העד מסר כי סדר הדברים היה שהנאשם קודם מסר את הגרסה לגבי שלושת המוצרים, ובאשר לחלקו ובאשר לחלקם של האחרים, ורק לאחר מכן ביקש שיעזרו לו (עמ' 51).

ב. גם מעודותה של גבי מיכל לוי אשר גבתה את עדותו של הנאשם ביום 10.11.30, עליה כי החשוד הוזהר כחוק, נרשמו באמרטו כל דבריו, ולא היה בחקירה דבר חריג. החקירה התנהלה בצורה שלווה ורגועה, הנאשם היה משוחרר בערבות בעת חקירותו. הנאשם אמר לה שהוא לא מעוניין להמשיך לבצע עימותים, ולכששאלה אותו לעילה בגין אינו מעוניין להמשיך ולבצע עימותים, כמו גם אם פנה אליו מי מהמעורבים או הוא עצמו, הנאשם מסר את העילה בגין הוא לא היה מוכן לבצע עימותים. הנאשם מסר כי הויל והוא נרכזם לשעבר והוא תשע שנים נקי מסמים, הדבר מלחץ אותו, והוא לא רוצה לחזור לזה. הנאשם הדגיש למה הוא בעצם שינה את דעתו (עמ' 33). עם זאת, העדה מסרה שהנאשם הדגיש בפניה מרצונו הטוב והחופשי שככל מה שהוא מסר לחוקר אמסלם זאת אמת, והדבר נאמר מיזמתו (עמ' 33, ש' 18 - 22).

העדה מסרה כי לא הופעל על הנאשם כל אמצעי לחץ (עמ' 31), וכי חקירותו התנהלה בצורה "הכי רגועה, שגרתית, קשובה" (עמ' 31, ש' 5). טענה כי אין קשר בין הטענה שהנאשם אמר בהודעתו דברים לא מרצון טוב וחופשי לבין המציגות (עמ' 31, ש' 4), ושבה והדגישה כי החקירה התנהלה בצורה הכי שגרתית שאפשר והנאשם מסר בצורה מאד רגועה שהוא במצב של לחץ, מפחד לחזור לשימושו, ולא יקח את הסיכון, ولكن הוא לא מוכן לעימותים, ואמר את דבריו בطن רגוע, בצורה נינוחה ושגרתית לחלוtin (עמ' 36 סיפה).

ג. באשר לחוקר פרק זהה שוקר, העד מסר כי הנאשם שוחרר ברגע שהחלפו העילות שבгинן הוא עצר, וברגע שהובטחו התנאים של אי שיבוש חקירה ואי יצירת קשר עם מעורבים אחרים. העד מסר כי לא היה משזה מיוחד לגבי התנהגות הנאשם ואם היה משזה רלוונטי הוא היה רושם זאת (עמ' 64, ש' 11 - 14).

באשר לטענה לפיה הופעל על הנאשם לחץ או הובטחו לו הבתוות, טען העד כי לא הובטחו לנאשם הבתוות. מסר כי עמוד 30

מחקריהם רבים נלחצים מטעם החוקרים אולם במקרה הנדון לא צריך לו משהו מיוחד ובודאי לא הובתו הבטחות (עמ' 64, ש' 15 - 18).

באשר לטענה לפיה מועד המעצר ומועד השחרור נבע כחלק מאמצוי לא לגיטימי להוציא מהנאשם הודהה, השיב העד "אם זה היה נכון בפועל שהוא מסר ובעקבות מה שמסר החלטתי לשחררו אז הייתי משחררו באותו יום אם הטענה הזאת נכונה, אבל אין קשר בין מה שהוא מסר, אין קשר בין התוכן לבין ההחלטה למעצר" (עמ' 64, ש' 20 - 22).

כמו כן, מסר העד כי הנאשם נעצר בגין העילות אשר נרשם באסמכתא למעצר (עמ' 66, עמ' 69), ובמה שוחרר כשחלו הועלו העילות שבגין הוחלט לעצרו (עמ' 64, עמ' 70).

העד לא ذכר שהנאשם, לאחר שהודיע לו על דבר מעצרו, כפי שנטען "התפרק" ואמר שאינו יכול להיות במעצר משום שהוא נקי ממסים כבר תשע שנים ואם הוא ייחזר למעצר הוא יכול לשימוש וביקש שלא לעצור אותו, ואמר "הוא מוכן לעשות הכל להגיד רק אל תעצרו אותו".

העד מסר כי לא צריך לו דבר זהה, ואם היה הדבר הזה מתווד (עמ' 70, ש' 27 - 30). כמו כן, טען כי אם הנאשם היה אומר ברגע הראיון שהוא מוכן להגיד הכל, לעשות הכל, רק ישוחרר ולא יוכנס למעצר כי הוא בסכנה למען השימוש בأسمם והוא נגמר במסמים, תשע שנים נקי, והוא מפחד שיקרתו לו משהו, הוא לא עומד בזה, הדבר היה מתווד ולא צריך לו דבר זהה (עמ' 71, ש' 26 - 30).

9. לאחר ששמעתי את דברי השוטרים אל מול דברי הנאשם ועינתי באמרות הנאשם, מקובלים עלי' דברי השוטרים החוקרים, לפיהם לא הובטה לנאשם מאומה, לא נאמר לו שהוא ישוחרר אם הוא ימסור פרטים על אחיו או על אחרים, וכי מעצרו של הנאשם ושחרורו יהיו בגין שיקולים עוניים בלבד,otto, ולא על מנת ללחוץ על הנאשם.

עדות השוטרים הותירה בעיני רושם אמיתי. השוטרים שללו באופן מוחלט כי הבטיחו לנאשם דבר מה.

10. על פי ההלכה הפסקה (ראו ע"פ 7951/98 ולנסיה נ' מדינת ישראל) "ברור שכל הנאשם אשר נחקר כחשוד בביצוע עבירה נמצא על-ידי עצמו החקירה במצב של לחץ ומתוך נפשי, במיוחד כשהוא נתון במעצר, והחליט להודות בעבירה המזוהה לו היא לא פעם תוצאה של שיקולים שונים וביניהם ציפיה שהודאה תביא לו טובות הנאה שונות... השאלה... איננה מה הי' המניעים שבגללם מסר המערער את ההודהה, אלא אם הופעלו אמצעים פסולים על-ידי אנשי המשטרה כדי להביא את המערער למטען ההודהה". כך גם במקרה שלי, עלי' החוקרים לש��ול לא את המניעים שבגינם מסר הנאשם את אימרתנו והודאותו, אלא אם הופעלו אמצעים פסולים ע"י החוקרים שהביאו אותו למטען ההודאה.

אני סבורה כי במקרה הנדון הופעלו אמצעים פסולים שיש בהם כדי לפגוע בזכותו של הנחקר - הנאשם ויש בהם כדי להוביל לפסילתת השודאה. אני סבורה כי הופעלו אמצעי חקירה בלתי חוקיים אשר נועדו לשבור את רוחו של הנחקר - הנאשם וליצור בלבו תחושה של חוסר אונים, אמצעים אשר כרשמו ביכולתו לעשות שימוש בזכויות היסוד שלו, לרבות זכות השתיקה.

אני מעדיפה את דברי החוקרים אשר שללו את גרסת הנאשם.

11. זאת ועוד, עיון באימרות הנאשם מלמד כי אין ממש בדבריו. מלכתחילה, בטרם נעצר, במקומות בו בוצע החיפוש, בדוח העיכוב טען הנאשם כי הוא עובד במקום, ולא טען כי בא למקום ביום האירוע מספר דקות לפני שהמשטרה הגיעה לבצע את החיפוש, כפי שטען בהמשך.

באמրתו הראשונה בטרם נעצר, המוצג שסומן כ- ת/3, מסר הנאשם פרטים לרבות לגבי אחיו.

מסר את מעשו במקום, טען כי בעל העסק הוא חושב שהוא אחיו, ואחרים עובדים במקום.

מסר כי הוא מאמין שאחרים שכיריהם כמווהו.

בהמשך באמרתו אשר סומנה כሞצג ת/4, מסר פרטים נוספים לרבות את מספר הימים בהם עבד במהלך השבועיים עבור למשרתו. לרבות את חלקו של אחיו. לרבות את חלקם של אחרים. לרבות פרטים מדויקים כיצד מולאו הבקבוקים, כיצד פעלו האנשים במקום, לרבות פרטים מדויקים לגבי המיכלים מהם מלאו את הדבש והשמן. הנאשם לא מסר פרטים לגבי חומרני הניקוי והטמנונים. הנאשם טען כי הוא לא יודע פרטים הוואיל והוא לא התעסק עם פריטים אלה. כמו כן לא מסר פרטים לגבי הסchorה שהגיעה למיחסן, ולא מסר פרטים לגבי בעל רכב הפג'ארו. הנאשם מסר כי הוא מתחרט וմבקש עזרה. בקשת העזרה נתבקשה אך ורק לאחר שהנאשם מסר את כל הפרטים.

12. דוח העימות אף הוא מלמד על כך שהדברים שמסר הנאשם נמסרו מרצון טוב וחופשי.

הנאשם דיבק בחולקו של שי. שי, בעת שהנאשם אמר במהלך העימות "אני מילאתי דבש ושמן ושוי מיד" פעם בא לעוזר במילוי של הדבש והשמן", אישר הדברים שמסר הנאשם, מחד גיסא, והנאשם, מאידך גיסא, לא אמר לשוי שלא היו דברים מעולם, בעת שי, כאמור, אישר את דברי הנאשם.

13. שמעו הנאשם מסר הן במהלך מסירת אמרתו והן במהלך העימות פרטים אשר היו בידיעתו ואשר ארעו בפועל, הנאשם לא מסר דברים שלא היו בידיעתו, הנאשם דיבק באשר לחלוקם של האחרים. הנאשם לא התנהל כפי שמצופה מי שאומר הכל, כך בלשונו, רק על מנת לרצות את חוקרי.

14. זאת ועוד, באמרתו מיום 30.11.2013 הבahir הנאשם באופן גלי וברור מדוע הוא לא מוכן לבצע עימותים נוספים, מסר על עברו ועל תחשותיו, מסר מיזמתו כי הוא סייר אמת באימרותיו לחוקר אمسلם ולא רצה להוסיף מאומה.

15. לאור האמור, מצאתי כי עולמים אותן אמת מהאמרות. מצאתי כי הדבר מלמד על כך שהנאשם מסר באימרותיו הודה מרצונו הטוב והחופשי ולא מסר בהודאתו פרטים אשר אודותם לא היה אפשרתו למסור מחוסר ידיעה. לא מצאתי כי עליה מהחומר שהובא לפני ראייה לחץ או לכפיה של מי מהחוקרים כלפי הנאשם. הנאשם לא תמן את טענותיו בראיות חיצונית, והסביר הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט אינם משכנעים.

16. סוף דבר, טענת הנאשם לפיה אמרותיו נמסרו שלא מרצון טוב וחופשי, נדחית.

ניתנה והודעה היום י"ב تموز תשע"ד, 10/07/14 במעמד הנוכחים.